STADIÓN 19

19 (1193) ● Ročník 24
11. května 1976 ● 3 Kčs

LETOŠNÍ MISTROVSTVÍ SVĚTA, V POŘADÍ UŽ DVAAČTYŘICÁTÉ, SKONČILO VELKÝM ÚSPĚCHEM ČS. LEDNÍHO HOKEJE

POČTVRTÉ MISTRY SVĚTA!

17 STRAN DNEŠNÍHO STADIÓNU VÁM PŘIBLÍŽÍ ATMOSFÉRU MS '76

ŘÁD REPUBLIKY MISTRŮM SVĚTA A EVROPY

Snímky: ČTK

PODĚKOVÁNÍ ZA PŘÍKLADNOU REPREZENTACI ČSSR

Generální tajemník ÚV KSČ a prezident ČSSR Gustáv Husák v přítomnosti člena předsednictva ÚV KSČ, předsedy vlády ČSSR Lubomíra Štrougala a kandidáta předsednictva a tajemníka ÚV KSČ Jana Baryla přijal na Pražském hradě československou hokejovou výpravu na letošním mistrovství světa v ledním hokeji v Katovicích.

Při této příležitosti soudruh Husák jménem ÚV KSČ, vlády ČSSR i svým jménem poděkoval celé hokejové výpravě za příkladnou reprezentaci ČSSR na světovém šampionátu, ocenil sportovní bojovnost a mistrovství našich hokejistů a blahopřál jim k získání nejvyšších titulů — mistrů světa a Evropy i Poháru fair play v soutěži slušnosti. Za vzornou a úspěšnou reprezentaci našeho státu předal soudruh Husák československému hokejovému reprezentačnímu družstvu Řád republiky. Členům a trenérům reprezentačního družstva byly předány státní řády a vyznamenání.

Kapitán čs. družstva František Pospíšil a trenér národního družstva Ján Starší na setkání vyzvedli velkou péči a pozornost, kterou věnují stranické a státní orgány rozvoji jak masové tělovýchovy a sportu, tak také reprezentaci našeho státu v mezinárodních soutěžích, a poděkovali jménem vyznamenaných za vysoké ocenění a uznání, kterého se jim dostalo.

Setkání proběhlo v srdečné atmosféře. Přítomni byli také člen ÚV KSČ a předseda ÚV ČSTV Antonín Himl a další vedoucí pracovníci ÚV KSČ a ÚV ČSTV.

VYZNAMENÁNÍ REPREZENTANTŮ

Na návrh předsednictva ústředního výboru Komunistické strany Československa propůjčil prezident ČSSR za dlouholetou vzornou reprezentaci Československé socialistické republiky

ŘÁD PRÁCE

Karlu Gutovi
Dr. Jánu Staršímu
Jiřímu Holečkovi
Jiřímu Holíkovi
Oldřichu Machačovi
Františku Pospíšilovi

Za vzornou reprezentaci Československé socialistické republiky

VYZNAMENÁNÍ ZA ZÁSLUHY O VÝSTAVBU

Dr. Zdeňku Andrštovi
Jiřímu Bublovi
Vladimíru Dzurillovi
Ivanu Hlinkovi
Vladimíru Martincovi
Bohuslavu Šťastnému

VYZNAMENÁNÍ ZA VYNIKAJÍCÍ PRÁCI

Františku Černíkovi
Miroslavu Dvořákovi
Milanu Chalupovi
Františku Kaberlemu
Milanu Kajklovi
Jiřímu Novákovi
Eduardu Novákovi
Milanu Novému
Jaroslavu Pouzarovi
Marianu Šťastnému
Petru Šťastnému

PO ČTYŘECH LETECH OPĚT

ZLATO!

Katovice '76

42. mistrovství světa a 54. mistrovství Evropy vstoupilo do historie: poprvé startovali profesionálové ● Suverénní cesta našeho omlazeného reprezentačního týmu ke čtvrtému titulu mistrů světa ● Sovětské mužstvo ztratilo naději ještě v průběhu šampionátu, prakticky čtyři dny před jeho skončením, po porážce se Švédskem ● Nečekaně dobrá úroveň mistrovství s celou řadou překvapení ● Za rok se sejde hokejová elita včetně kanadských profesionálů ve Vídni, za dva roky v Praze ●

Richard KOZOHORSKÝ

Dalibor RICHTER

ZLATÉ POVĚSTI Z LÉTAJÍCÍHO TALÍŘE

Sedím v hledišti hokejového chrámu úplně sám, dívám se vzhůru a nechávám na sebe padat snad už posté ohromující strop Ronda.

A posté se nechávám vést na toulky knihou Starých pověstí českých až k osudu muže, jehož opustila v kritické chvíli odvaha, sebevědomí a víra v sebe sama. I on se díval vzhůru, i on na sebe nechal padat obrovské rozpětí kopule kostela. A tu v hrůze, že bude zabíjet, své jedinečné dílo zapálil. Dřevěné lešení a podpěry shořely na prach, ale kostel na pražském Karlově, unikátní dílo české architektury minulosti, stojí dodnes...

Do přítmí haly se vloudilo polední ticho v oněch osmnácti dnech tak vzácné, jako denní světlo, co se sem dere širokým vchodem za brankou. Jako je tahle chvíle. Chce se mi dát si ruce za hlavu a nechat se unášet vlnami fascinujících ozvěn, které na mne padají se stropu jako z obrovského kruhového reproduktoru a jež jsou vzpomínkami na kvapem se blížící budoucnost zlatých pověstí československého hokeje.

Je slavný den. Osmnáctý a poslední den strhujícího, zvláštního, nevídaného a snad i senzačního mistrovství světa a Evropy. Den, na jehož sklonku dojde ke korunovaci.

• • •

Ten nedělní podvečer 25. dubna 1976 předstoupí před celý

◄Šadrin (č. 19) se k přihrávce Jakuševa (vzadu) nedostal, celou akci sovětského mužstva zmařil Holeček; Dvořák s Kaberlem zakládají protiútok.

hokejový svět jeho 42. císař a 54. král starého kontinentu. Osobnost, jíž v kritických momentech neopustila ani odvaha, ani sebevědomí. A proto bude její majestát vládnout po celý rok a v září odjede na historickou misi do Kanady, ověnčena tou nejpoutavější pověstí víry v sebe sama.

O JEDNOM OPOJENÍ

Druhý zápas našich reprezentantů s týmem USA nepřinesl nic mimořádného. Osmé vítězství a suma sumárum šestnáct bodů. Hráči se trousili ze šatny a byli ve svých projevech spíš zdrženliví. Říkali: „. . . ještě bod . . !" a mysleli na páteční duel s Tre kronor.

Přišel mezi ně Carl Olof Halvarsson, šéf švédského mužstva:

„Hallo, chlapci, ještě dnes budete mistry světa!" Podsaditý Carl Olof byl zjevně v bojové náladě: „My je z vás uděláme, protože ještě dnes večer zvítězíme nad týmem SSSR!"

Cestou do Nowotelu se přihlásili Chalupa, Marian a Peter Štastný, Černík, Pouzar a Nový, že se na utkání SSSR—Švédsko pojedou podívat. Martinec pozval maséra Křížka a řidiče Boučka na karetní partičku „prší", Kajkl s Dvořákem, co bydleli hned vedle, četli, Machač, Pospíšil a Holík odešli s manželkami do haly motelu na kus řeči . . .

Nikdo nebral Halvarssonova slova vážně. Ve 20.30 hod. neseděla u televizní obrazovky ani noha.

Dílčí výsledek po druhé třetině (4:1 pro Švédy) karetní společnost omráčil. První se vzpamatoval masér Křížek, ale byl z pokoje hned vedle vykázán: „Hele, Amerigo, my si chcem' taky něco přečíst, fakt. Tak si dej říct a 'di si lehnout."

Jiřího Holíka suché sdělení Pavla Křižka katapultovalo z křesla. Rázem bylo všechno u televizoru.

„Kluci, pojďme raději odkud jsme přišli," varoval Martinec. „Tohle nedopadne dobře . . ."

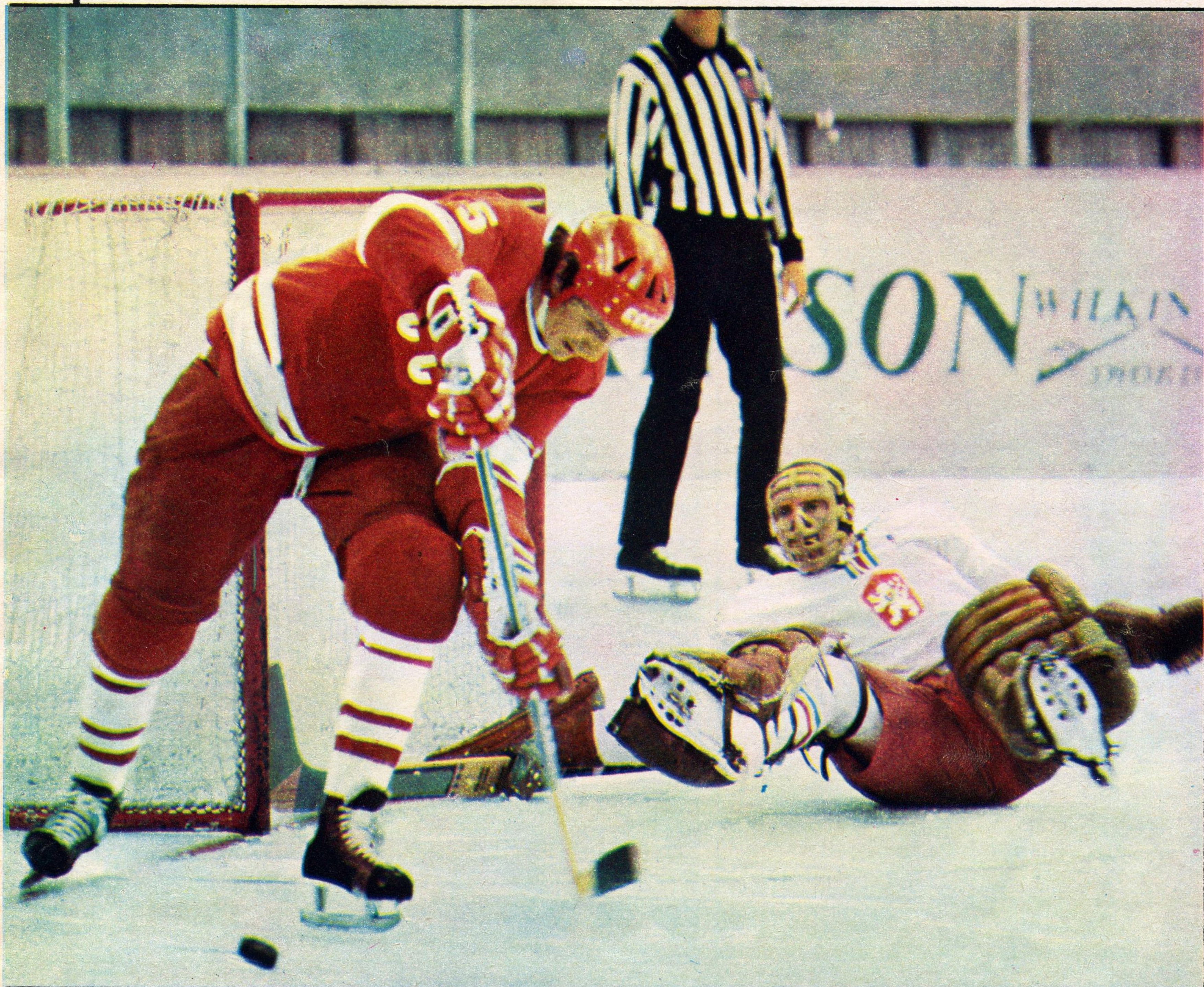
Nikdo ho nevnímal. Paniku způsobilo až drama posledních minut a dvě branky v jedenácti vteřinách v síťce vynikajícího Högosty.

(V tu chvíli utíkali z hlediště Ronda i Nový s Chalupou. Zbytek zápasu prochodili v hustém lijavci kolem „baráku" . . .)

„Co jsem říkal," ozval se Martinec, když už bylo po všem. „Vždycky raději zůstat tam, kde tě taková zprávička potká. Mám to vyzkoušený. Já například jsem měl zůstat u „prší". Takový nervy . . ."

Radost měli nepopsatelnou.

Pak každý vypil jedno pivo a šel si lehnout.

Ani v tomto okamžiku Jakušev Holečka nepřekonal!

O JEDNÉ SPORTOVNÍ TRAGÉDII

Z venku připomíná Rondo létající talíř, co se při komplikovaném přistání poněkud vychýlil z osy a částečně se zaryl do půdy. Uvnitř, na dně talíře, jako by umřel polský hokej. Halou zní hymna NSR, mužstva, které si vítězstvím nad Polskem otevřelo bránu Vídně 1977.

V širokém koridoru odcházejí bok po boku do šaten. Vpravo zdrceni a zchváceni hráči Józefa Kurka, vlevo přešťastní a zchváceni svěřenci Xavera Unsinna.

Andrzej Tkacz, brankář červenobílých a pilíř mužstva, pláče.

Erich Kühnhackel, vytáhlý centr nejlepší pětky NSR, je na smrt vyčerpán. Bez pomoci by pod sprchy nedošel, jen mává rukou.

Všude kolem je najednou jakési palčivé ticho. Slova či hlasy tu postrádají smysl a jsou jen rušivým šumem. Tady v šatnách a na tribunách, na ulicích i u televizních obrazovek se pořád ještě hraje hokej:

Za stavu 1:1, 38 vteřin před koncem utkání, nabízí brankář Weisshaupt trenéru Unsinnovi power-play. Muž s miniaturou tyrolského klobouku na hlavě na setinu vteřiny zaváhal, ale pak poslal sexteto nejlepších hráčů do boje o nemožné. Jednadvacet vteřin před koncem dramatu, po Phillipově střele, je rázem sen skutkem a skutek ošklivým snem . . .

Katovice se na své mistrovství světa těšily až s dětinskou nedočkavostí, pracovaly na jeho přípravách do úmoru a měly jediné přání navíc. Bály se ho vyslovit, protože se jim zdálo neskromné. Aby, až se budou loučit s novopečenými mistry světa a vůbec se všemi mistry této zimní hry her, aby vítaly hokejisty Polska jako účastníka prvního „velkého" open mistrovství světa za rok v rakouské metropoli.

Na počátku byla ojedinělá senzace — Polsko porazilo SSSR 6:4!!

Na konci šok. Ale když se ten létající talíř zase zvedl k nebesům, zůstali polští hokejisté stát na katovickém „rinku" a dívali se za ním. A kdosi řekl:

„Ten talíř nesmíme ztratit z dohledu!"

O PUBLIKU

„Ne, to nejsou fandové, to jsou mniši," poznamenal jeden z kolegů. Cítil jsem v těch slovech kus velkého obdivu vyspělosti katovického hokejového publika. Zažilo chvíle totálního opojení a šokujícího zklamání. Jako by bylo jeden den čtyřicet ve

Dokonalou Labraatenovu přihrávku prodloužil Ahlberg blafákem za Treťjakova záda, získal Tre kronor vedení 2:1 . . . A hrdina utkání Goran Högosta jako by ani nevěřil, že slyší švédskou státní hymnu.

Okamžik, který se stal polskému týmu osudný — 2:1 pro NSR. Do konce dramatu zbývalo 21 vteřin . . .

stínu a druhý den mrzl dech na rtech . . .

Bylo mi líto malých kluků, kteří odcházeli onen černý sobotní den polského hokeje s pěstičkama zaťatýma v pěst hořkou beznadějí. Bylo mi líto babičky, která den co den usedala na stejné místo na kraji jedné z řad sektoru pro novináře a bez níž jsme si klání na ledové ploše už nedovedli ani představit. V jejích očích jsme četli vyznání z velké lásky k hokeji. Do posledního okamžiku v nich svítila naděje. Po utkání Polsko—NSR kráčela pomalu po schodech nahoru. Když šla okolo, podívala se na mne a pousmála se. Bylo mi do breku . . .

Domácí fanouškové vypili kalich hořkosti až do samého dna, ale nalévali do něj čistého vína.

O ROZHODČÍCH

Bydleli v hotelu Katowice, v restauraci měli rezervovaný stůl až úplně vzadu, scházeli se u něj, neboť byl mistem diskusí a nezřídka i sporů. Za těch osmnáct dní se z nich stali spíš než hokejoví rozhodčí naši sousedé se všemi radostmi i strastmi, které člověka na cestách či necestách potkávají.

Ivo Filip byl mezi nimi jedním z nováčků a nezklamal. Důkazem jeho kvalit a dobrého mínění představitelů LIHG byla jeho dodatečná nominace na předposlední střetnutí šampionátu Švédsko—USA — na zásah dr. Günthera Sabetzkého.

Žel, této pozornosti se všichni rozhodčí zdaleka netěšili. Pro leckteré zůstala i v Katovicích píšťalka spíš jen jakýmsi doplňkem. A tak se stalo, že byly uznány branky, které nepadly ještě ani teď, kdy čtete tyto řádky, a byly neuznány ty, které jistojistě padly. A proč to všechno? Protože zůstává nadále nedořešena pracovní struktura, práva a povinnosti komise rozhodčích.

Dokladem budiž epizodka z výtahu tři dny před prvním utkáním ČSSR—SSSR. Rozhodčí Szczepek mi cestou do přízemí s netajenou úlevou řekl: „Na zápas ČSSR —SSSR se budu jenom dívat . . ."

Druhý den byl přesto na tento zápas nominován, a nakonec pískali Kanaďan Lagasse a Švéd Karlsson. Dvojice sympatických asketů, v které měl navrch mlčenlivý, samotářský Kanaďan.

• • •

Je slavný den. Osmnáctý a poslední. Za několik vteřin dojde ke korunovaci.

Českoslovenští hokejisté se stali počtvrté mistry světa a počtrnácté mistry Evropy.

„ŠPÍLMACHŘI"

Kdo je to špílmachr? Komu z hráčů tak významnou roli přisoudit?

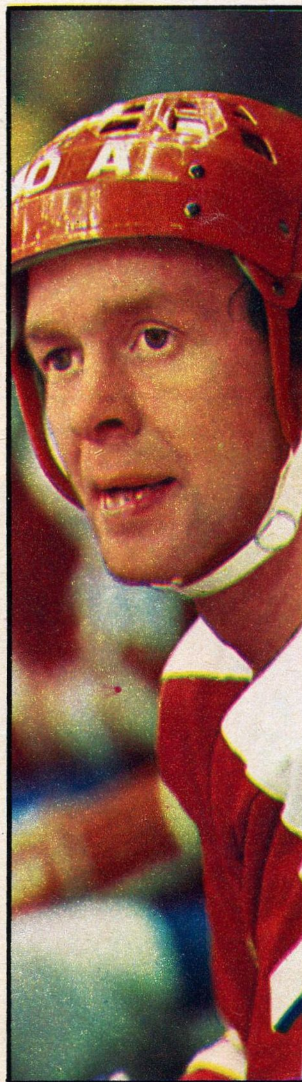
Podstata tohoto termínu a jeho smysl najdou patrně širší, objektivnější uplatnění v kopané. Neboť fotbalista hraje celých devadesát minut a má větší možnost ukázat celistvější a vyrovnanější obraz svých tvůrčích schopností i silného individuálního projevu.

Každé mužstvo potřebuje špílmachra (nikoliv „machra"!). Fotbalová mužstva, která takového hráče postrádají, jsou ve zřejmé nevýhodě.

V hokeji není „poptávka" po silné hráčské osobnosti, okolo níž se všechno točí, už tak aktuální. Po pravdě řečeno, ani se jich tolik jako pro hru na zeleném pažitu nerodí, neboť hokejový špílmachr může hrát jen v jedné ze tří střídajících pětek. Existovali a existují však výjimky, které staví i hokejová mužstva do jisté výhody. Vzpomeňme jen

Valerij Charlamov (CSKA Moskva), levé křídlo, 28 let; hrál na MS již posedmé

Rüdiger Noack (Dynamo Weisswasser), střední útočník, 31 let; hrál na MS už podvanácté

Matti Hagman (IFK Helsinki), levé křídlo, 20 let; hrál na MS podruhé

na osobnost Jaroslava Holíka. Byl to hokejista, který v dobách reprezentační slávy oplýval neocenitelnými hráčskými vlastnostmi a při tom byl i bezednou studnicí psychického dopingu, kterého měl na rozdávání. Uměl léčit hokejové deprese na ledě a stavy beznaděje na střídačce, byl současně na ledě i na střídačce, dokázal svou ohromnou vůlí táhnout často mužstvo navzdory nepříznivému vývoji utkání ke zvratu a k vítězství. Byl a je za to dodnes ctěn a nenáviděn, protože byl a je hokejistou, který si doslova vynucuje, aby se okolo něho točilo všechno, co se při utkání na ledě děje.

Proto byl jedinečným špílmachrem. Ve sborné SSSR je takovým hráčem Vladimir Petrov. V Katovicích čtrnáctinásobnému mistru světa víc než citelně chyběl.

Spoluhráči chovají k těmto osobnostem nenapodobitelných povah a schopností určitou náklonnost pramenící především z jejich důvěry. V praxi to například znamená, že mu každý ochotně odevzdá kotouč, protože ví, že v následujícím okamžiku udělí špílmachr dráze kotouče a vývoji hry důležitý impuls. Bez reptání přepustí „šéfovi" místo v klíčových momentech zápasu.

Každému mužstvu vyhovuje v nepsaném a vlastně ani ničím neuzákoněném obsazování této role něco jiného. Proto existují v hokeji špílmachři přihrávky, silné individuality v koncovce, nebo tzv. vodiči kotouče s dirigentskými vlastnostmi už ne nepodobnými vlastnostem fotbalového hráče středu pole.

Špílmachr si proto vynucuje nejvyšší míru pozornosti ať už na ledě u spoluhráčů nebo hráčů soupeře, tak mimo ledovou plochu v kuloárech hokejových expertů a novinářů.

A tak vznikla naše subjektivní šestka hráčských individualit, o jejichž osobním a osobitém projevu se v Katovicích hodně hovořilo. Samozřejmě s výjimkou našich reprezentantů — na jejich výkony byla dávána vždy visačka nejlepší kvality. Snad si fanouškové při prohlídce této galerie výrazných postav našich soupeřů přijdou na své.

A nezapomenou při tom ani na Jaroslava Holíka, ani na Vladimira Petrova.

Dan Labraaten (Leksands IF), pravé křídlo, 25 let; byl na MS potřetí

Erich Kühnhackl (EV Landshut), střední útočník, 25 let; na MS hrál potřetí

Wieslaw Jobczyk (KS Baildon), levé křídlo, 22 let; byl to jeho debut na MS

Boj ztráty zubu

Na šampionátu v Helsinkách ve čtyřiasedmdesátém přišel Jiří Kochta v setině vteřiny o horní přední zuby. Tréninkovou střelu tečoval brankář Crha holí tak nešťastně, že Kochta viděl už jen černou mlhu a před očima lítat spoustu jisker. Dr. Ota Trefný mi tenkrát na tribuně Jäähalli řekl: „Pomohl by mu snad jen chránič, co používají boxeři..." A měl co dělat, aby dal Jiřího alespoň trochu do pořádku.

V Jäähalli pohotovostní ambulance a příslušná zubní technika chyběly. V Rondu jsem ji čirou náhodou vypátral. Ke dveřím stomatologického oddělení mě přitáhl onen známý zápach vodiček, vrtaček, amalgámů a bůhví čeho ještě. Zkrátka, zubaře mám rád akorát když ho potkám v biografu... Dominantou ordinace bylo supermoderní technické zařízení světových parametrů, které sem instalovaly národní podniky Chirana Strašnice a Piešťany. Nechyběl ani rentgen, který dodala Chirana Brno. Jak neškodně vypadala bezbolestná, rychlootáčková vrtačka, když zrovna nevrtala, jak bezelstně netečné bylo křeslo (pomocí tlačítek ho upravíte i do ležící polohy), když v něm zrovna nikdo neseděl...

Jiřímu Kochtovi by bývalo tenkrát možná přišlo vhod. Tady v něm sedělo patnáct pacientů včetně sovětského trenéra Alexandra Loktěva, brankáře Andrzeje Tkacze a našeho sudího Ivo Filipa. Bez ztráty jediného zubu.

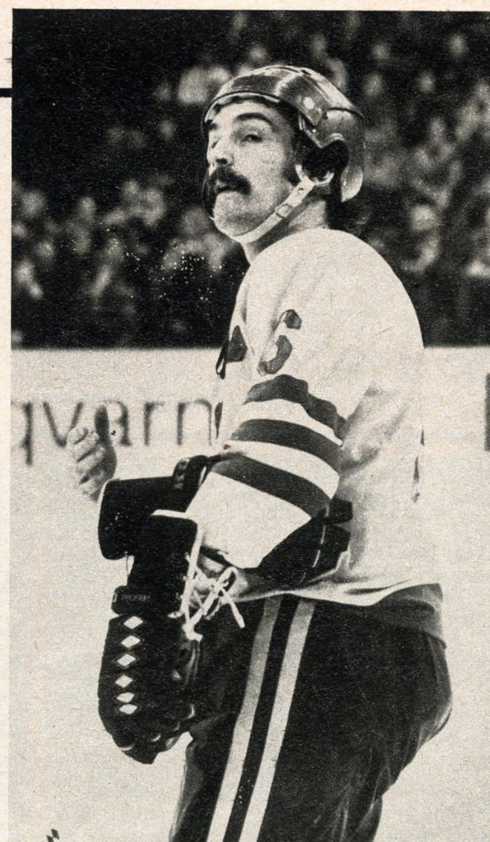
Když jsem pohleděl do ústního tunelu Bill Klatta z týmu USA, měl jsem dojem, že je na stomatologickém oddělení pravidelným návštěvníkem. Než jsem se dověděl, že mu horní přední zuby vymlátil profesionální krosček, a že nosí zubní protézu. Do haly vcházel s úsměvem filmového herce, mezi mantinely jako hrozivé těleso bez zábran. A bez chrániče.

To jeho spoluhráč a kapitán týmu Louis Nanne je na tom podstatně líp... Tento muž na začátku mistrovství spíš nehrál než hrál. Spíš mluvil s rozhodčími nebo je káral, zlobil se a vyhrožoval (a často ne planě). A když se jaksepatří rozčílil, tak se neznal a nekontroloval. Jednou se Louis namíchl, a v tom mu cosi letí z úst. Byl to chránič, co nosí boxeři do ringu a nasazují jej na chrup těsně před každým kolem. Teprve teď mně bylo jasné, proč Nanne sedí na střídačce vždycky na stejném místě. Měl totiž za sebou misku s jakýmsi dezinfekčním přípravkem a do něj pravidelně chránič odkládal.

I s Louis Nannem jsem se v hotelu Katowice mnohokrát potkal. Po prvním utkání našich reprezentantů s mužstvem USA se usmál, a ač protřelý kanadsko-americkou NHL, ukázal mi zuby jako perličky: „Budete mistry světa, protože máte vynikající hráče." Zatnul rty, pokýval hlavou a dodal: „Very good team..."

Rozloučil se v pátém patře.

MUŽ

na levém snímku je Mats Waltin, tak jak se s ním rozloučili v mateřském oddíle Södertälje SK před odjezdem do Katovic. Pro svůj mužný vous byl často terčem pozornosti polských dívek. Byl. Neboť se před odvetným zápasem se sbornou SSSR vsadil, že zvítězí-li Tre kronor, okamžitě si vous oholí (s podmínkou, že knír si ponechá...). Stalo se. Mužem vpravo je hladce oholený Mats Waltin při střetnutí s našimi reprezentanty. Nejlepší pravý obránce mistrovství světa byl vyhlášen mužem

DVOU TVÁŘÍ

KDYŽ MALÝ

a skromný lovec-amatér žádá velkého mistra hokeje o autogram, čiší z jeho očí prosba a nezřídka i hluboký respekt. Zato tenhle kluk

JE VELKÝ

suverén. Skoro to vypadá, že je to Ivan Hlinka, který teď s úctou nahlíží do svého památníčku s podpisy slavných. Ten úsměvný dojem vyvolala překrásná drzost v očích malého: „Tak co tomu říkáš, přišel jsem si pro autogram?!" Tomu se říká lovec-

PROFESIONÁL

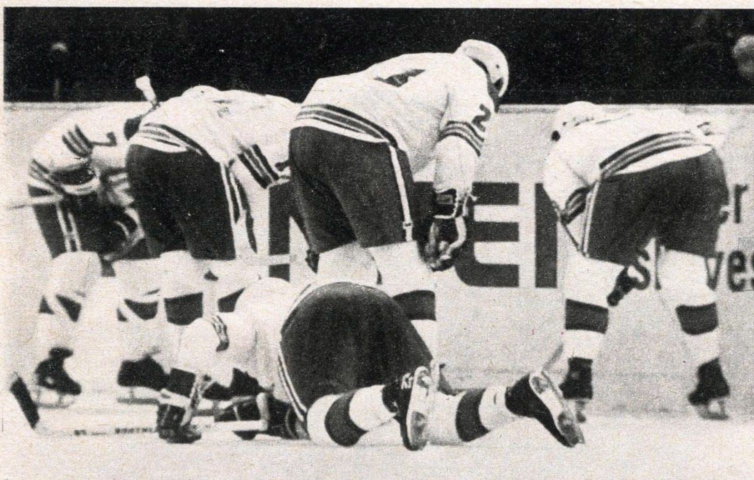

PŘÍPITEK

brankářů „v poločase" závěrečné třetiny se vžil jako nezbytná součást éterického oddechu gólmanů, jímž nové pravidlo zakazuje rekreaci na střídačce. Tento snímek byl pořízen při utkání NSR—Polsko (2:1), které definitivně rozhodlo o sestupu domácích hokejistů do skupiny B... Za asistence Wernera Klatta připíjí brankář Erich Weisshaupt teď vlastně

NA VÍTĚZSTVÍ

DĚLAJÍ TO

důkladně, vůbec nespěchají — a publikum se baví. Úsměvná situace, řeknete si. Jenže jednomu z hráčů amerického týmu klesla před malou chvílí nálada na bod mrazu. Hledaným předmětem na bělostné ledové ploše je drobná, křehká čočka. Gary vyměňuje před každým zápasem nebo tréninkem brýle za kontaktní čočky, a jedna mu v zápalu boje vypadla z oka... Nakonec spoluhráči čočku našli —

PRO GAMBUCCIHO

LUBOMÍR KOTRHA

CO – KOLA?

Kdepak, nedělají se nám před očima, tohle vůbec není zápas nebo volný styl, o karate už ani nemluvě. To se přece na ledě v zápalu boje stane. Zalehnu soupeře, přidržím ho na ledě — a protože je kotouč ve střední třetině, hrajte si, pánové! K nám se — nesmí!
Anebo: jak „chytrý Honza" Hans Jax vyzrál na Bohouše Šťastného...

PÍSNIČKA

o malovaném džbánku v podání Heleny Vondráčkové okouzlila nejen příznivce jedné z našich nejpopulárnějších zpěvaček, ale milovníky naší pop-music vůbec. V předvečer našeho prvního střetnutí s týmem SSSR byl volný den a hokej vystřídala zábavná show na ledě, který v těch dnech v Rondu znamenal svět. Helenka, jako koneckonců i ostatní účinkující, jezdila na bílých bruslích a potvrdila, že jí taje krasobruslení nejsou takovou neznámou. Poznáváte jejího partnera? Je oblečen v pískovém elegantním obleku a je na bruslích. Pardon, momentálně klečí jako kavalír na kolenou. A Helenka? Zpívá pro

JIŘÍHO HOLEČKA

NA SHLEDANOU V KANADĚ!

„Podle zprávy, kterou jsme dostali z LIHG, pojedou v září do Kanady čtyři mužstva finálové skupiny A a vítěz skupiny B!“ Těmito slovy zakončil šéf tiskového střediska Wytold Domanski konferenci s trenéry po utkání Polsko—NDR (5:4).

Zářijový „Canada Cup '76“ stál rázem v popředí kuloárních diskusí. Odtud vyskočila jiskřička, která zažehla vysoký plamen domácího optimismu.

Došlo to tak daleko, že jej musel hasit na tiskovce s novináři sám předseda LIHG, dr. Günther Sabetzki:

„Kanadští pořadatelé pozvali pět týmů — SSSR, ČSSR, USA, Švédsko a Finsko — a o žádné změně neuvažují. Účast v turnaji není závislá na umístění na mistrovství světa.“

To byl pro polskou hokejovou veřejnost jistě nečekaný zvrat. Nikdo však v tu chvíli ještě netušil, že vysněné páté místo v tabulce skupiny B se poslední den promění v pád . . .

Pro experty byl zápas posledním z řady zápasů s nečekaným koncem. Co bylo příčinou toho, že tento šampionát rozmetal veškeré „unavené“ prognózy o dalším — „a snad proboha už posledním maratónem nudy a předem známých výsledků? Že Katovice vymazaly šampionáty minulých let a silně připomínaly Stockholm 1970? Nejlogičtější vysvětlení se skrývá v převratné změně organizace mistrovství světa i herního systému. A dál? Existují dva názory:

— zvýšení výkonnosti mužstev relativně slabších

— pokles formy některých týmů někdejší silné evropské čtyřky.

Názor dr. Jána Staršího: „Hledejme prapůvod všeho v senzačním vítězství Poláků nad SSSR. Tak zvaným outsiderům rázem narostla křídla, začali si troufat — a začalo se jim dařit!“

A tak podle předpokladů skončili de facto jenom Švédové. Získali bronzové medaile. Ve skupině B měli být těmi vzadu NDR a Polsko. To hlásil Innsbruck. A pak taky napověděl, že boj o titul mistra světa bude v Katovicích znovu otevřen dokořán.

Dr. Ján Starší: „Jsem velkým obdivovatelem sovětského hokeje. Katovice zastihly sovětský tým pouze v momentálním poklesu formy, nikoli výkonnosti. Mužstvo SSSR zůstává jedním z favoritů Poháru Kanady.“

První, historické, tak zvané objektivní měření sil evropského a zámořského hokeje — Canada Cup '76 — se objevilo na horizontu. Jak se na tento hokejový svátek připraví mistři světa?

Dr. Starší: „Příprava se změní v taktickém pojetí. Budeme klást důraz na rychlou kombinaci, na riziko kontroly puku i ‚dozadu' za cenu prosazení rychlých, přímočarých brejků. Hráči musí být odolní nekompromisní kanadsko-americké tvrdosti, zachovávat při osobních soubojích chladnou hlavu a přehled. Proto pojedou ti nejzkušenější a nejhouževnatější.“

Hned vedle sektoru pro novináře, v čestné lóži LIHG a hostí mistrovství světa, usedl Allan Eagleson, předseda direktoriátu Poháru Kanady a předseda sdružení profesionálních hráčů. Přijel jednat se zainteresovanými zeměmi o organizaci turnaje. Do Ronda dýchl „Canada Cup '76“ . . .

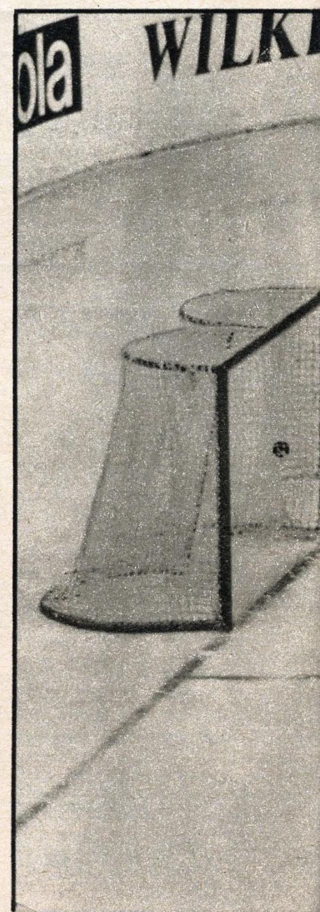

Konec! Tato střídačka neokusila jako jediná hořkost porážky. A přece tu má obrovská radost co dělat s těžkou únavou . . .

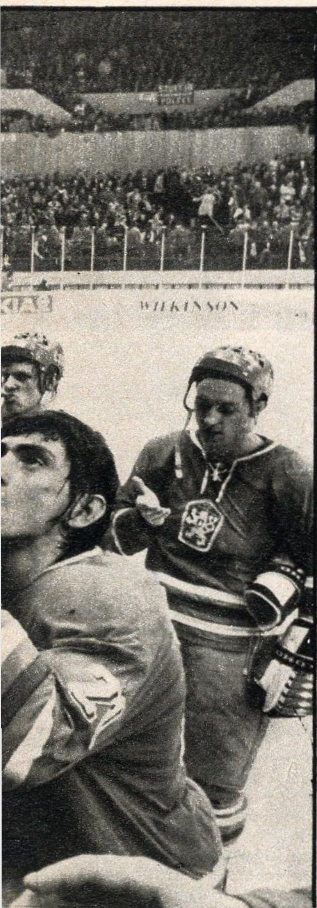
Do střetnutí s Tre kronor šli novopečení mistři světa s jasným cílem: ▶ vybojovat titul mistra Evropy! Na snímku jedna pětina našeho vítězství

Rozhodčí Ivo Filip platil především na horké hlavy v týmu USA. Leckterá mužstva si ho pochvalovala. Například — Američané . . .! ▼

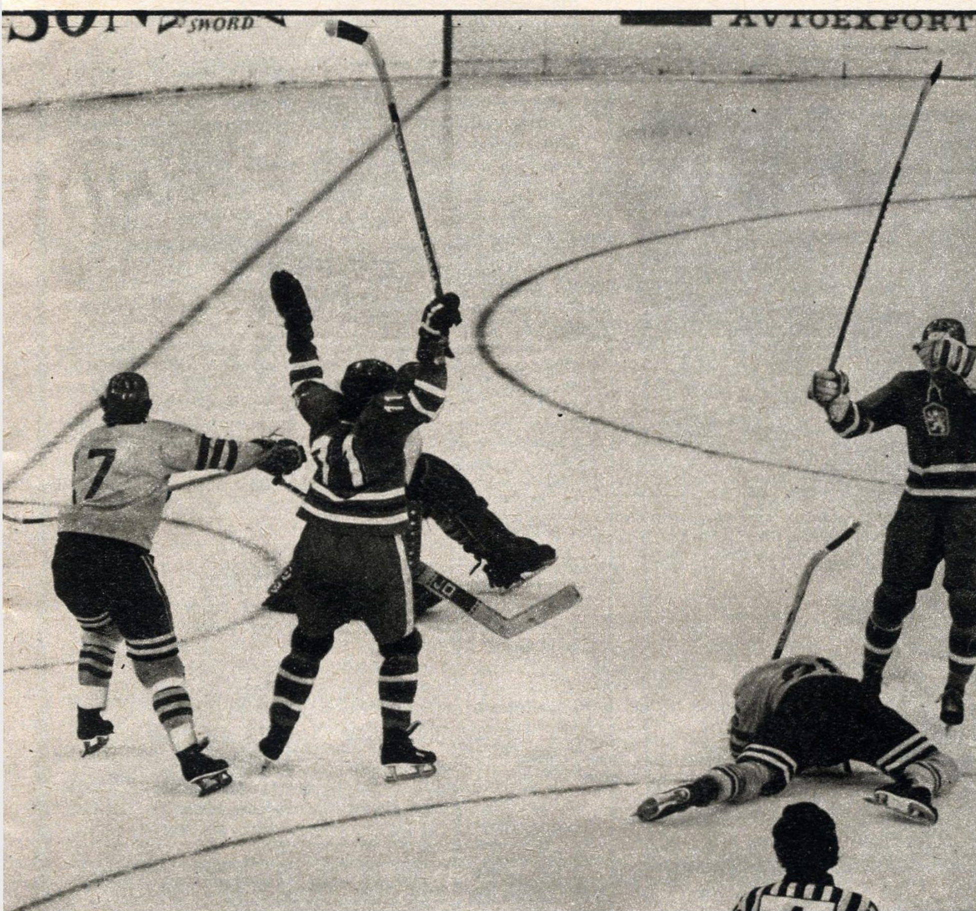

Vlajky nejlepších stoupají ke klenbě Ronda a na počest mistrů světa zní československá státní hymna . . .

MONOLOG JIŘÍHO NOVÁKA

Tolik radosti a štěstí naše katovická kabina ještě nezažila. Zvítězili jsme nad týmem SSSR, oplatili jsme olympijskému vítězi porážku z Innsbrucku. Mně do smíchu moc není, i když by mi leckdo mohl říci, že se právě já mám za břicho popadat. Mám radost, samozřejmě, že mám radost, ale není spontánní. Spoluhráči mě chápou, fantasticky vycítili, že ještě nemám náladu na fórky, protože jsem si zrovna teď vydechl a obrovský balvan strachu a mučivé nejistoty mi padá s rachotem z duše . . . Všechno to trvalo čtyři minuty a padesát osm vteřin. Nikdy na to nezapomenu. Naslepo jsem přihrál od zadního mantinelu puk před naši branku, vydoloval ho Ljapkin, přihrál Balderisovi a Jirka Holeček byl podruhé bezmocný. Od tohoto okamžiku se ve mně odehrávalo peklo. Tato chyba nás mohla stát vítězství, mohla znamenat i porážku! Dál jsem se ani neodvažoval uvažovat. Posunoval jsem hodiny očima. Nikdy bych nevěřil, že minuta může trvat den, dvě minuty rok a čtyři minuty padesát osm vteřin celou věčnost . . . Hroznému tlaku soupeře jsme se nakonec ubránili. Vyhráli jsme a kluci se teď pochopitelně radují. Já mám výčitky svědomí.

Milan Kajkl a Jiří Bubla se během letošní sezóny dobře sehráli a jejich výkon v Katovicích se lepšil zápas od zápasu

Valerij Vasiljev a Vladimír Golikov chrání Vladislava Treťjaka před nájezdem Mariana Šťastného . . .

U telefonu MARIUCCI

„Jsem rád, že vás slyším, pane Mariucci!"

„Díky, Louis. Mám problémy . . ."

„Co pro vás mohu udělat?"

„Dávám dohromady tým pro Katovice, Louis."

„A chtěl byste si trochu podebatovat . . ."

„To ani ne, Louis, spíš pomoci . . ."

Chodí pomalu a trochu se kolébá, jako by se podlaha houpala na vlnách. Kdysi měl určitě kudrnaté vlasy jako Tom Yonghans, co hrál v jeho týmu s číslem sedmnáct. Jenže to už je nějaký ten pátek. Pár vlasů na skráních, vypadají jako chmýří, mu zbělalo, přibyl na váze, a v okolí rozbitého nosu zbloudily jizvy tří set stehů v bludišti hlubokých vrásek.

Johnu Mariuccimu, kouči týmu USA, je šedesát.

Původem Ital, hrál v letech 1940—1942 za Chicago Black Hawks a po třech letech služby v americkém válečném námořnictvu se do dresu černých jestřábů ještě na tři sezóny vrátil. A když skončil s aktivní činností, přešel do služeb university v Minnesotě. Mimochodem, v roce 1956 koučoval olympijský tým USA v Cortině d'Ampezzo . . . Za čtrnáct let působení u universitních mužstev mu prošel rukama dlouhý zástup talentovaných i průměrných hokejistů. Z průměrných se vždycky snažil vychovat dobré a z talentů vynikající hráče pro kariéru v klubu Minnesota North Stars. Byl mezi nimi i dnes čtyřiatřicetiletý Louis Nanne . . .

„Chcete říci, mister Mariucci, že byste chtěl, abych . . ."

„Právě to jsem chtěl říci, Louis!"

„Spolehněte se, udělám v Evropě, co bude v mých silách."

Po olympiádě v Innsbrucku se americký tým rozpadl. Důvody jsou známé. Frekérní situaci měl vyřešit skaut North Stars John Mariucci. Ještě v prvních dubnových dnech nevěřil, že výprava do Evropy odletí. Vedle universitních hráčů musel shánět profesionály, kteří už neúčinkovali v „play off". Dlouhé hodiny proseděl u telefonu, snad víc než dvěstěkrát vytáčel čísla, vysvětloval, žádal. Ve Washingtonu a v Kansas City neměl naději; kombinovaný výběr hráčů, jimž už sezóna skončila, odjel na exhibiční turné do Japonska. Výběr mnohem kvalitnějších hokejistů, než jaké John Mariucci nakonec horko těžko sehnal.

Nakonec všechno dobře dopadlo, výprava odletěla. Hráči se na palubě letadla představili a taky rozhodli, že jejich kapitánem bude ten nejzkušenější, Louis Nanne. Na soupisce byli dále z týmu Minnesota North Stars Peter Lopresti, Mike Antonovich a Steve Jensen. Klub WHA Minnesota Fighting St. zastupovali Mike Curran, Gary Gambucci a Craig Sarner. Sedm profesionálů, pionýrů prvního „open" mistrovství světa hokejové historie. Všichni prý budou mít v příští sezóně velké starosti o angažmá . . .

Ten osmý, Bill Klatt, zatím ne. Jeho smlouva s HC Bluna Salzburg platí.

John Mariucci si nedělal iluze. Představil v Katovicích tým, v němž někteří hráči v čele s kapitánem připomínali často svým vystupováním dobrodruhy divokého západu. A všichni partu zlatokopů, která se neohlížela na nikoho a na nic a hledala hokejový poklad.

Zlato najít nemohla, ale propadnout za žádnou cenu nechtěla. A málem sahala na bronz. Po vítězství nad Tre Kronor (v nejbrutálnějším zápase šampionátu) však přišla porážka s NDR! Přesto se Američané probojovali do finálové skupiny A, čímž dosáhli maxima.

A šedesátiletý kouč? Měl důvod být spokojen. Vždyť na začátku musel dvěstěkrát vytáčet telefonní čísla a začínat dvěstěkrát stejně:

„Tady Mariucci . . ."

Post scriptum: pro úplnost výčtu prvních profi-hráčů doplňme ještě dvě jména: v týmu Finska Jorma Valtonen a Lasse Oksanen (oba HC Gardena).

FAKTA a ČÍSLA MS 1976

SKUPINA A — Katovice

I. část:

Švédsko—NSR	4:1 (1:0, 1:0, 2:1)
ČSSR—NDR	10:0 (2:0, 2:0, 6:0)
USA—Finsko	3:3 (0:2, 2:0, 1:1)
SSSR—Polsko	4:6 (0:2, 2:3, 2:1)
ČSSR—Polsko	12:0 (2:0, 2:0, 8:0)
SSSR—NDR	4:0 (1:0, 1:0, 2:0)
USA—Švédsko	2:0 (1:0, 0:0, 1:0)
Finsko—NSR	5:2 (0:1, 3:1,2:0)
Polsko—NDR	6:4 (3:0, 2:2 1:2)
SSSR—Finsko	8:1 (1:0, 3:1, 4:0)
ČSSR—Švédsko	3:1 (0:0, 2:0, 1:1)
NDR—USA	2:1 (0:0, 0:0, 2:1)
NSR—Polsko	5:3 (2:1, 1:1, 2:1)
SSSR—Švédsko	6:1 (2:0, 2:1, 2:0)
ČSSR—Finsko	7:1 (1:1, 4:0, 2:0)
USA—Polsko	4:2 (2:0, 1:1, 1:1)
NSR—NDR	7:1 (3:0, 4:0, 0:1)
ČSSR—USA	10:2 (4:0, 4:1, 2:1)
SSSR—NDR	8:2 (3:1, 3:1, 2:0)
Švédsko—Finsko	4:3 (1:0, 1:2, 2:1)
Švédsko—NDR	8:2 (4:1, 2:1, 2:0)
Finsko—Polsko	3:3 (1:2, 2:1, 0:0)
ČSSR—SSSR	3:2 (1:0, 0:1, 2:1)
USA—NSR	5:1 (1:0, 2:0, 2:1)
NDR—Finsko	2:1 (1:1, 1:0, 0:0)
ČSSR—NSR	9:1 (5:0, 3:0, 1:1)
Švédsko—Polsko	4:1 (2:0, 0:0, 2:1)
SSSR—USA	5:2 (2:0, 2:1, 1:1)

II. část

FINÁLOVÁ SKUPINA A:

ČSSR—USA	5:1 (2:0, 3:1, 0:0)
Švédsko—SSSR	4:3 (1:0, 3:1, 0:2)
ČSSR—Švédsko	5:3 (3:0, 0:2, 2:1)
SSSR—USA	7:1 (1:1, 3:0, 3:0)
Švédsko—USA	7:3 (3:1, 3:2, 1:0)
ČSSR—SSSR	3:3 (1:3, 1:0, 1:0)

FINÁLOVÁ SKUPINA B:

Polsko—NDR	5:4 (0:1, 1:2, 4:1)
Finsko—NSR	4:4 (2:1, 1:1, 1:2)
Polsko—Finsko	5:5 (2:1, 1:2, 2:2)
NDR—NSR	1:1 (1:0, 0:1, 0:0)
NSR—Polsko	2:1 (1:0, 0:1, 1:0)
Finsko—NDR	9:3 (3:2, 4:1, 2:0)

KONEČNÁ TABULKA

O 1—4. místo:

1. ČSSR	10	9	1	0	67:14	19
2. SSSR	10	6	1	3	50:23	13
3. Švédsko	10	6	0	4	36:29	12
4. USA	10	3	1	6	24:42	7

O 5.—8. místo:

5. Finsko	10	2	4	4	35:41	8
6. NSR	10	3	2	5	26:41	8
7. Polsko	10	3	2	5	32:47	8
8. NDR	10	2	1	7	19:52	5

MISTROVSTVÍ EVROPY

1. ČSSR	8	7	1	0	52:11	15
2. Švédsko	8	5	0	3	29:24	10
3. SSSR	8	4	1	3	38:20	9

SKUPINA B — Biel a Aarau

Švýcarsko—Bulharsko 5:1, Holandsko—Norsko 4:3, Jugoslávie—Itálie 8:2, Rumunsko—Japonsko 7:5, Švýcarsko—Jugoslávie 5:4, Itálie—Bulharsko 8:3, Rumunsko—Norsko 2:1, Japonsko—Holandsko 4:0, Jugoslávie—Rumunsko 5:2, Itálie—Norsko 4:2, Švýcarsko—Itálie 4:1, Jugoslávie—Bulharsko 9:7, Jugoslávie—Holandsko 5:1, Japonsko—Bulharsko 4:3, Rumunsko—Itálie 5:5, Norsko—Japonsko 3:2, Švýcarsko—Holandsko 4:2, Japonsko—Jugoslávie 3:2, Rumunsko—Bulharsko 9:4, Norsko—Švýcarsko 7:3, Holandsko—Bulharsko 5:3, Japonsko—Itálie 10:0, Rumunsko—Holandsko 8:1, Norsko—Jugoslávie 6:4, Rumunsko—Švýcarsko 7:2, Holandsko—Itálie 9:3, Norsko—Bulharskc 7:2, Japonsko—Švýcarsko 6:2.

1. Rumunsko	7	5	1	1	40:23	11
2. Japonsko	7	5	0	2	34:17	10
3. Norsko	7	4	0	3	29:21	8
4. Švýcarsko	7	4	0	3	25:28	8
5. Jugoslávie	7	4	0	3	37:26	8
6. Holandsko	7	3	0	4	22:30	6
7. Itálie	7	2	1	2	23:41	5
8. Bulharsko	7	0	0	7	23:47	8

SKUPINA C — Gdańsk

Rakousko—Velká Británie 21:2, Francie—Dánsko 7:4, Maďarsko—Velká Británie 11:0, Rakousko—Dánsko 4:3, Maďarsko—Francie 6:1, Rakousko—Maďarsko 6:3, Dánsko—Velká Británie 7:3, Maďarsko—Dánsko 10:2, Francie—Velká Británie 5:1, Rakousko—Francie 7:1.

1. Rakousko	4	4	0	0	38:9	8
2. Maďarsko	4	3	0	1	30:9	6
3. Francie	4	2	0	2	14:18	4
4. Dánsko	4	1	0	3	16:24	2
5. Velká Británie	4	0	0	4	6:44	0

REPREZENTOVALI

ČSSR

Jiří Holeček, Vladimír Dzurilla, Oldřich Machač, František Pospíšil, Jiří Bubla, Milan Kajkl, František Kaberle, Milan Chalupa, Miroslav Dvořák, Peter Šťastný, Milan Nový, František Černík, Marian Šťastný, Ivan Hlinka, Jiří Holík, Vladimír Martinec, Jiří Novák, Bohuslav Šťastný, Jaroslav Pouzar, Eduard Novák. Trenéři: Karel Gut a dr. Ján Starší.

SSSR

Vladislav Treťjak, Alexander Sidelnikov, Valerij Vasiljev, Vladimír Lutčenko, Gennadij Cygankov, Jurij Ljapkin, Sergej Babinov, Alexander Filippov, Boris Michajlov, Valerij Charlamov, Viktor Žluktov, Viktor Šalimov, Vladimír Šadrin, Alexander Jakušev, Helmut Balderis, Sergej Kapustin, Alexander Malcev, Alexander Golikov, Vladimír Golikov, Sergej Korotkov. Trenéři: Boris Kulagin, Konstantin Loktěv, Vladimír Jurzinov.

ŠVÉDSKO

William Löfqvist, Göran Högosta, Stig Östling, Lars-Erik Esbjörs, Mats Waltin, Stig Salming, Björn Johansson, Jan-Olov Svensson, Roland Bond, Martin Karlsson, Roland Eriksson, Mats Ahlberg, Lars-Erik Ericsson, Lars-Gunnar Lundberg, Lars Öberg, Dan Labraaten, Per-Olov Brasar, Dan Söderström, Hans Jax, Bengt Lundholm. Trenéři: Ronald Pettersson a Kjell Larsson.

USA

Mike Curran, Peter Lopresti, Brad Morrow, Gary Ross, David Langevin, Bob Lundeen, Louis Nanne, Jeff Hymanson, Pat Phippen, Gary Gambucci, Mike Antonovich, Steve Jensen, Craig Sarner, Tom Yonghans, William Schneider, Bill Klatt, Mike Eaves, Jim Warner, Mike Euriuzione. Trenéři: John Mariucci a Glenn Gostick.

FINSKO

Jorma Valtonen, Marcus Mattsson, Tapio Flinck, Ari Kankaanperä, Tapio Levo, Timo Nummelin, Timo Saari, Seppo Suoraniemi, Jormi Peltonen, Matti Hagman, Hannu Kapanen, Tapio Koskinen, Henry Leppä, Kari Makkonen, Matti Murto, Lasse Oksanen, Esa Peltonen, Jouni Rinne, Timo Sutinen, Jorma Vehmanen. Trenéři: Seppo Liitsola a Lasse Heikkila.

NSR

Erich Weisshaupt, Anton Kehle, Rudolf Thanner, Josef Völk, Udo Kiessling, Werner Klatt, Horst Kretschmer, Ignatz Berndaner, Alois Schloder, Erich Kühnhackel, Reiner Philipp, Ernst Köpf, Lorenz Funk, Franz Reindl, Walter Köberle, Wolfgang Boos, Hans Zach, Klaus Mangold, Hermann Hinterstocker, Vladimir Vacatko. Trenéři: Xaver Unsinn a Roman Neumayer.

POLSKO

Andrzej Takacz, Henryk Wojtynek, Robert Góralczyk, Andrzej Szczepaniec, Kordian Jajsczczok, Marek Marcinczak, Jerzy Potz, Stanislaw Szewczyk, Henryk Gruth, Józef Stefaniak, Zdzislaw Wlodarczyk, Ryszard Nowinski, Stefan Chowaniec, Mieczyslaw Jaskierski, Walenty Zietara, Henryk Pytel, Wieslaw Jobczyk, Andrzej Zabawa, Leszek Kokoszka, Karol Zurek. Trenéři: Józef Kurek a Emil Nikodemowicz.

NDR

Wolfgang Kraske, Roland Herzig, Dietmar Peters, Dieter Frenzel, Frank Braun, Reinhardt Fengler, Harald Felber, Dieter Simon, Heinz Pöhland, Joachim Stasche, Reiner Patschinski, Jürgen Breitschuh, Rüdiger Noack, Ralf Thomas, Jürgen Franke, Rolf Bielas, Peter Slapke, Roland Peters, Gerhard Müller. Trenéři: Joachim Ziesche a Johne.

FAIR PLAY

1. ČSSR	221 bodů
2. SSSR	202 bodů
3. NSR	144 bodů
4. Finsko	137 bodů
5. NDR	135 bodů
6. Švédsko	126 bodů
7. Polsko	115 bodů
8. USA	60 bodů

KANADSKÉ BODOVÁNÍ

1. Martinec	20 (9+11)
2. J. Novák	16 (9+7)
3. Nový	15 (9+6)
4. Hlinka	15 (7+8)
5. R. Eriksson	14 (8+6)
6. Michajlov	13 (7+6)
7. Charlamov	13 (4+9)
8. P. Šťastný	12 (8+4)
9. Holík	12 (7+5)
10. Jax	11 (4+7)

ALL STARS

Tradiční anketa tiskového střediska za účasti 192 akreditovaných novinářů určila tuto šestku:

Jiří Holeček (ČSSR) 159 hlasů — Mats Waltin (Švédsko) 56 hlasů, František Pospíšil (ČSSR) 111 hlasů — Vladimír Martinec (ČSSR) 112 hlasů, Milan Nový (ČSSR) 71 hlasů, Valerij Charlamov (SSSR) 124 hlasů.

NEJLEPŠÍ HRÁČI MS

Direktoriát LIHG vyhlásil na závěr šampionátu nejlepšího brankáře, obránce a útočníka turnaje. Stali se jimi

Jiří Holeček

Mats Waltin

Valerij Charlamov

ROZHODČÍ

Dombrovskij (SSSR), Erhard (NSR), Filip (ČSSR), Järvi (Finsko), Karlsson (Švédsko), Guynn (USA), Lagasse (Kanada), Schweiger (NDR), Szczepek (Polsko), Weidmann (Švýcarsko), Zagorski (Polsko).

DIVÁCKÝ REKORD

Čtyřicet zápasů mistrovství světa zhlédl v katovickém Rondu rekordní počet 303 900 diváků. První část, osmadvacet zápasů, vidělo celkem 180 400 diváků, šest zápasů finálové skupiny A 58 000 diváků a stejný počet utkání skupiny B 45 500 diváků. Kapacita haly Rondo je 10 000 diváků . . .

Hokej — hra plná dramat a neopakovatelných situací. Aktéři jsou neustále v pohybu, prostoje jsou minimální. A mezi nimi poletuje černý tvrdý kotouč, na který se soustřeďuje pozornost všech: hráčů, rozhodčích i diváků. Jako třeba v tomto okamžiku, který zachytila kamera v prvním utkání ČSSR—SSSR (3:2): běžela 48. minuta, Martinec projel jako blesk po své „parketě" na pravém křídle a všechna pozornost se soustředila jen na něj. A pak šla křižná přihrávka na Bohuslava Šťastného a ten trefil přesně tu odkrytou část Treťjakovy branky. Gól jako z učebnice! Hokej je hra pro chlapy. Nesmí jim vadit nějaký ten štulec, každý se musí umět vyhnout přímému nárazu na hrazení. Ale stejně se nedohlídáš, jako třeba Milan Nový (snímek vpravo): Martinec a Peter Šťastný ho „doprovodili" až k Högöstově brance, ale Ahlberg si Nového dobře „ohlídal" takovým způsobem, že Waltin (vzadu) byl v tu chvíli bez práce. ČSSR—Švédsko 3:1.

Katovice'76

Jiří Novák podával v průběhu celého šampionátu standardní výkon, bylo ho vždy po celém kluzišti plno. Neúnavně bojoval v třetině soupeře, jeho forčekink byl příkladný. A přitom ještě našel v Katovicích dobrou mušku. V tomto okamžiku mu není hej, protože si na něho vyšlápli — a ne zrovna čistým způsobem — Sarner s Evansem a o kotouč ho připravili. To bylo v utkání ČSSR—USA 10:2, kdy se pardubický střední útočník zapsal třikrát do tabulky střelců. Snímek vpravo ukazuje v akci znovu pardubický útok a také to, jak někdy rozhoduje v hokeji štěstí a centimetry. V utkání s Finy jsme plných 18 minut prohrávali 0:1 a ne a ne ztéci Valtonenovu svatyni. Jako třeba v tomto okamžiku, kdy už Martinec finského brankáře překonal (vzadu jsou B. Šťastný a Suoraniemi), ale v tu pravou chvíli se objevil na scéně Kankapärä a stačil kotouč, poskakující pár centimetrů od brankové čáry, odpálit ještě do bezpečí . . .

Z OBRAZOVÉHO REJSTŘÍKU NAŠICH I ZAHRANIČNÍCH REPORTÉRŮ

MAGAZÍN

◀ Úspěšnou výpravu našich hokejových mistrů světa a Evropy přijal předseda ÚV ČSTV Antonín Himl a za přítomnosti místopředsedů ÚV ČSTV dr. Rudolfa Duška, dr. Miroslava Hlaváčka a dr. Ernesta Demetroviče jim předal vysoká tělovýchovná vyznamenání. Předseda výboru Svazu LH dr. Andršt obdržel Medaili Miroslava Tyrše, Veřejné uznání za zásluhy o rozvoj československé tělesné výchovy I. stupně hráči Bubla, Dzurilla, Holík, Hlinka, Holeček, Machač, Martinec, Eduard Novák, Pospíšil, Bohuslav Šťastný, trenéři Gut a dr. Starší, lékař týmu MUDr. Trefný a sekretář výboru Svazu LH Fajraizl, Veřejné uznání za zásluhy o rozvoj československé tělesné výchovy II. stupně masér Křížek. Zasloužilými mistry sportu byli jmenováni Dvořák, Kajkl, Jiří Novák a Nový, mistry sportu Černík, Chalupa, Kaberle, Pouzar, Marian a Peter Šťastní.

Na posledních zbytcích sněhu se jel za tisícové účasti 22. ročník závodu hlídek Po hřebenech Krkonoš. V obou kategoriích slavily úspěchy družstva lyžařů NDR, v nichž startovala celá řada olympioniků v čele s Klaussem a Debertshäuserovou. ▼

Českoslovenští odbíjenkáři se po loňském nezdaru na evropském šampionátu v Bělehradě vzpamatovali už při olympijské kvalifikaci a vítězstvím na turnaji o Pohár osvobození naznačili, že v Montrealu mohou znovu bojovat o medaile. Jejich sebedůvěra právem stoupla, když se jim v Bratislavě podařilo porazit oba nebezpečné budoucí soupeře na OH — Polsko a Kubu (na snímku).

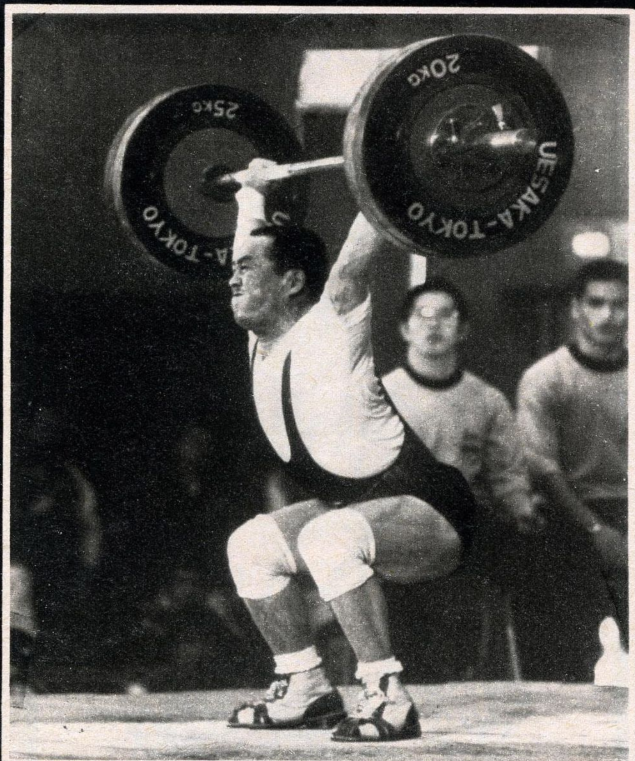
Nejslavnější a nejtradičnější maratón světa, který se běhá na trati z Hopkintonu do Bostonu v USA, se letos konal už — poosmdesáté! Na startu bylo 1898 mužů a 75 žen. Letošní závod se konal za velkého vedra a proto i časy byly slabší. Vítěz Jack Fultz (na snímku) z georgetownské university dosáhl času 2:20:19 hod.

◀ Čs. zápas na ME v Leningradě dobře reprezentoval Josef Krysta z Třince. Ve váhové kategorii do 57 kg získal bronzovou medaili.

Vyhrát měla osma pořádající Tatry Smíchov se třemi specialisty a dalšími třemi olympioniky. Druhá měla dojet Dukla Praha A, kde zasedlo sedm veslařů, mířících k Montrealu, potrápit je měli Svojanovšti a Marečkova posádka v osmě Blesku. Ale ještě tu byla Kozákova parta skifařů! I oni chtěli být při největšímu svátku našich vesel, tak si půjčili loď a zasedli: Straka na stroka, za něj Lacina, Vochoska, Sedlák, Šaghy, Laholík, Černý, a háček Hellebrand a ke kormidlu Szallay. A vyhráli o šest vteřin před Tatrou 63. ročník Primátorek!

Evropský šampionát silných mužů v Berlíně naznačil, že se v Montrealu razí medaile prakticky jen pro siláky našeho kontinentu. Výjimky ovšem potvrzují pravidlo. Jednou z nich je i Japonec Koji Miki, který hned po ME poslal navštívenku z mistrovství Japonska ve Fudžisawě: tento borec bantamové váhy vytvořil nový světový rekord v trhu fantastickým výkonem — 120 kg!

MODRÁ JE BARVA MOŘE

ale všechny barvy vytvářejí duhu. Nebude to dlouho trvat a pláže moří, ale i stinné a otevřené prostory okolo našich řek, rybníků a nádrží dostanou novou podobu: BAREVNOU! Je to nejen světová móda, ale je to i hezké. Do vody a k vodě patří veselé barvy, černá barva plavek už dávno vyšla z módy. Nezapomeňte: LÉTO je už za dveřmi!

Po odchodu mistryně Marcely Klingerové z aktivní činnosti mělo v moderní gymnastice nastoupit, přesvědčit a ovládnout pole mládí juniorského věku. Nastoupilo, přesvědčilo, ale neovládlo. Absolutní prvenství na mistrovství ČSSR v Praze a tituly za cvičení s obručí a stuhou získala 22letá Taťána Mrenová, která jako již tolikrát prokázala svou bojovnost, pevné nervy i ženský šarm.

Sezóna lehké atletiky v SSSR začala Memoriálem bratří Znamenských — netradičně v Soči. Nejlépe do olympijské sezóny odstartovala světová rekordmanka v hodu diskem Faina Melniková. Pojedenácté(!) zlepšila svůj světový rekord na 70,50 m.

115 88 Praha 1 Klimentská 1

Připravil JAN VANĚK

ŘEKNĚTE SVŮJ NÁZOR

Těžko by se asi dopočítal ten, kdo by chtěl zjistit, kolik sportovních podniků se u nás za rok uskuteční. Jen těch vrcholných je na desítky! „První pořadí" patří Praze a Bratislavě, těmto metropolím jistě nikdo neupírá právo pořádat nejvýznamnější sportovní akce. Není však hlavní město ČSSR občas přece jen „sportovně" přesycené? Netrpí někdy i kvalita sportovních podniků?

Nedávno jsem služebně zavítal do Kopřivnice, kde shodou okolností právě probíhalo juniorské mistrovství Evropy v ledním hokeji. Volný čas jsem využil k návštěvě několika zápasů. S jakým nadšením a obětavostí jsem se tu setkal! Organizace klapala na jedničku, pěkná, útulná a vkusně vyzdobená hala nebyla prázdná ani při utkání, o němž se všeobecně vědělo, že patří k těm „podřadnějším". Napadlo mě, kolik diváků by asi na takovém střetnutí bylo v Praze...

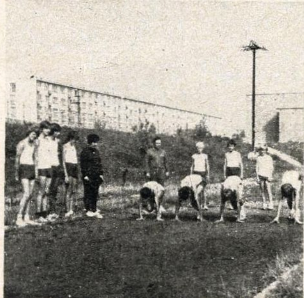
Přesto, že jsem rodilý Pražák, se proto přimlouvám: Co nejvíce podobných podniků do menších měst, tam, kde jsou schopní funkcionáři a diváci, kteří si dobré sportovní akce dovedou vážit!

F. Vymazal, Praha

VAŠE CHLOUBA NAŠE RADOST

Košice, centrum východního Slovenska, se neustále rozrůstají. Nelze se proto divit, že na novém sídlišti Košic, v Novém městě, najdeme deset ZDŠ. Do každé chodí na tisíc školáků. Škoda jen, že na sportoviště se při budování sídliště jaksi zapomnělo a tak problémů se v tomto ohledu zde vyrojilo opravdu dost. Nejlépe se s nimi vypořádala ZDŠ ve Steinerově ulici č. 30. Učitelé tělesné výchovy Mária Krchňáková, Ján Pirnik a Gabriela Klímová umějí své žáky skutečně strhnout — projevuje se to například i při plnění podmínek Odznaku zdatnosti, které probíhá mimo hodiny tělesné výchovy. Loni třeba získalo bronzový odznak na sto dvacet žáků, letos je cílem „stříbro". Pozoruhodná je i dlouholetá družba této školy se ZDŠ v Hradci nad S. Na závěr školního roku si pedagogové obou škol pravidelně vyměňují zkušenosti, ale současně také svádějí líté boje v nejrůznějších sportovních odvětvích, jako například v odbíjené, ve stolním tenisu, košíkové apod. Žáci si spolu čile dopisují, srovnávají výsledky dosažené při Pionýrských olympiádách apod. ZDŠ ve Steinerově ulici v Košicích se může pochlubit opravdu rozsáhlou sportovní činností, v nejrůznějších sportech i ve zmíněných soutěžích OZ, jako první z Východoslovenského kraje se přihlásila na výzvu bratislavského gymnázia Vazovova k akci „Rodiče škole — škola rodičům" — jejímž záměrem je mj. sblížit rodiče s vedením školy, zintenzívnit činnost SRPŠ v celé šíři, zvýšit aktivitu v soutěžích PPOV a BPPOV a rozšířit činnost zájmových kroužků především v turistice, v některých sportovních odvětvích a v masové tělesné výchově vůbec.

Anna Lovayová, Košice

Na snímku žáci ZDŠ Steinerova ul. v Košicích při plnění OZ

Sportem a pohybem oslavují každoročně svůj svátek — Den učitelů — pedagogové Chomutovska. Turnaj v odbíjené, který tradičně pořádá OV odborového svazu pracujících ve školství a MV ROH odborných učilišť, má stále lepší úroveň. Letos se pod vysokou sítí sešly téměř dvě desítky družstev, která bojovala nejprve ve čtyřech skupinách. Po napínavých bojích postoupily nejlepší celky do finále, v němž si nejlépe vedli učitelé ZDŠ Březno, kteří turnaj zaslouženě vyhráli. Nejen vítězové, ale i členové ostatních družstev dokázali především sami sobě, že s „fyzičkou" na tom rozhodně nejsou špatně a že svým žákům mohou být příkladem i ve sportu.

Karel Došek, Kadaň

RÁDI PORADÍME

V létě bych rád navštívil rumunské hory. Kde bych dostal potřebné základní turistické, příp. i horolezecké informace?

Jan Bárta, Brno

REDAKCE: Horolezecký oddíl Spartaku Ústí n/L. vydal před dvěma roky pro širší turistickou veřejnost brožurku o pohoří Fagaraš, letos připravil dva materiály „Pohoří Piatra Graiului" a „Bucegi". Zájemci si materiály mohou objednat na adrese TJ Spartak Ústí n/L., horolezecký oddíl, Stadión 1. máje, 400 01 Ústí n/L.

Kde bych mohla sehnat lavičku na cvičení (s činkami, pro kulturistiku)?

Hana Vaňková, Praha 8

REDAKCE: Lavičky tohoto typu vyrábí SNAHA Bardějov, jejich cena se pohybuje kolem 5000 Kčs. Do této soupravy je zahrnuta lavička, bicepsový pult, závaží o váze 85 kg. Adresa výrobního družstva je Snaha, Dukelská 34, Bardějov, dodavatelem je Drobný tovar, n. p., Slovšport, závod 04, Gunduličova 6, Bratislava.

Jsou v prodeji badmintonové košíky zn. Carlton?

ing. Miroslav Chrastina, Stará Turá

REDAKCE: Šlo o dovoz z Anglie, v současné době nejsou na skladě.

Kde bych obdržel maratónky (č. 8) vhodné do blátivého terénu?

Ivan Hertel, Gottwaldov

REDAKCE: Obraťte se na specializovanou prodejnu Botas, Praha 1, Maislova 9 (zásilkový prodej), pražský Dům sportu má na skladě sálové tretry (135 Kčs), v úvahu připadají také gumotextilové kopačky.

Koupím Stadión ročník 1953—1955, 1957, dále Ruch ročník 1947—49 a 1952.

Ing. Vítězslav Batěk
Sedlec 122
332 02 Starý Plzenec

Prodám nevázané ročníky Stadiónu 1968—75.

S. Štefáček
Radniční 19
671 72 Miroslav

Prodám Stadión ročníky 1956 až 1975, z toho je deset vázaných.

Josef Flégl
273 63 Bratrovice č. 63
okr. Kladno

Prodám vázané ročníky Stadiónu 1959 až 1974.

Roman Panáček
Na zápovědi č. 540
686 01 Uh. Hradiště

MÁME STEJNÉ ZÁJMY PIŠME SI

Je mi sedmnáct. Zajímám se o kopanou, stolní tenis, filatelii. Sbírám vlajky, fotografie fotbalových mužstev. Můžeme si psát polsky, rusky, česky.

Krysztof TOMASZEWSKI
Ul. Chopina 24
05-932 Kampinos
woj. Warszawa, PLR

Prostřednictvím Stadiónu bych si ráda s někým dopisovala. Je mi devatenáct, hraji házenou, mám ráda přírodu, sbírám sportovní fotografie.

Ludmila SVOBODOVÁ
DM-Dukla Gorkého 350
530 02 Pardubice

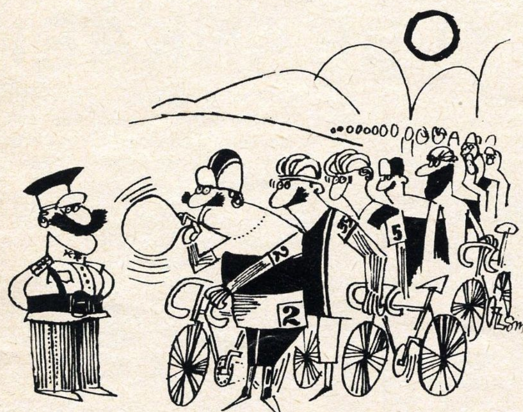
VYBRALI JSME Z POŠTY

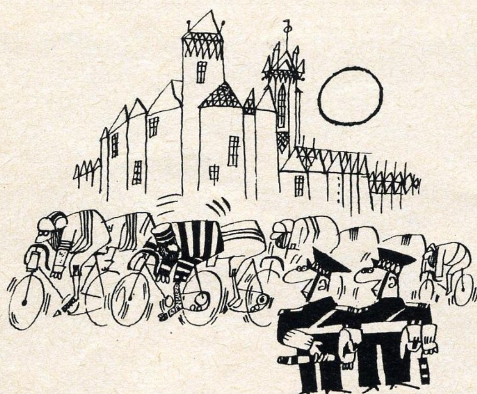
Kolektiv BSP výpravčích ze železniční stanice Stará Paka už devátou sezónu holduje vysokohorské turistice. Pod vedením J. Karla a A. Štěpánka zmapovali členové BSP „svýma nohama a rukama" oblasti Nízkých a Vysokých Tater, bohaté zkušenosti mají z výletů do Velké a Malé Fatry, z Roháčů, v loňském roce byli ve Vysokých Tatrách dokonce dvakrát — samozřejmě na to padla i dovolená. (MP)

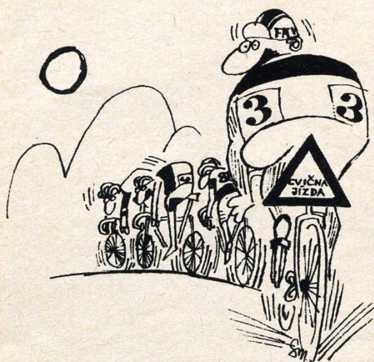

Sport na tento týden
CYKLISTIKA

SMOLMEN

ČTENÁŘSKÁ SOUTĚŽ STADIÓNU

8×2

Naše čtenářská soutěž dnes pokračuje předposlední dvojicí otázek. Pokud jste si zatím jen otázky schovávali a do jejich zodpovězení se chcete pustit až najednou, začněte okamžitě! Protože příště už — hned s poslední dvojicí otázek — přijde ta chvíle, kdy budete muset své odpovědi spolu se všemi osmi kupóny poslat během pouhého týdne na adresu naší redakce! Budeme je čekat do 26. května tohoto roku — to proto, abychom stačili vyřídit cestovní formality výherci první ceny, kterou je

ZÁJEZD NA OH '76 V MONTREALU!

Zde je sedmá dvojice otázek:

(13) Oslavy mládí, zdraví a krásy — tak jsme si zvykli nazývat největší československé tělovýchovné slavnosti. Na prvních třech Celostátních spartakiádách se naše tělovýchovné hnutí pochlubilo světu statisíci cvičenci v mnoha desítkách skladeb a masových sportovních soutěžích.

V kterých letech se první tři Celostátní spartakiády konaly?

(14) Vítězkou gymnastického osmiboje na mnichovské olympiádě v roce 1972 se stala sovětská reprezentantka (na snímku), která je i dvojnásobnou absolutní mistryní světa (1972 a 1974) a dvojnásobnou absolutní mistryní Evropy (1971 a 1973) ve sportovní gymnastice.

Jak se jmenuje?

EXPERIMENT PO TŘECH LETECH

JAK POVYROSTLY?

„Michale, jaký mám dát servis?“ „Michale, smím si vzít něco k jídlu?“ „Michale, prosím tě, prohlédni mi zápěstí.“ Jedenáctileté takto oslovují muže o dvacet let staršího. Kam se poděla autorita? MUDr. Řemenář se jen pousměje: „Tykání přece autoritu nenarušuje. Ta spočívá v něčem jiném.“

Malé volejbalistky TJ Lokomotiva Praha svému trenérovi do puntíku věří. I to, že z nich v 18 letech budou hráčky prvoligové úrovně. Michal Remenář jde za tímto cílem promyšleně. Před třemi roky neměl ještě moc trenérských zkušeností, ale uvědomil si význam správného výběru a vzal na pomoc vědu. Prověřoval nejdřív 65 děvčat, pak zúžil skupinu na 31, definitivně zůstal u osmnácti. U nich je předpoklad, že z průměrné výšky 135 cm v osmi letech vyrostou na 170—180 cm v dospělosti. (Dnes měří 150—160 cm, jedna už 169 cm.) Protože u odbíjené není bez významu ani váha, aby nadměrná kila nezatěžovala klouby nohou, musejí si děti ještě před pubertou zvyknout na její regulování. „Vědí, že je to proto, aby si uchovaly zdraví a mohly co nejdéle sportovat,“ nezapře trenér v sobě lékaře.

Dvakrát do roka procházejí mladinké hráčky antropometrickým měřením. Při steptestech a na bicykloergometru si trenér zjišťuje jejich tělesnou zdatnost a trénovanost, jednou za dva roky stavem osifikace na zápěstích kostní věk. Aby věděl, jaké tréninkové dávky může dětem bez rizika předpisovat.

Otázka v titulku však nebyla zaměřena jen na tělesný vzrůst, ale také na výkonnost. Na začátku experimentu neuměly žákyně 2. tříd ZDŠ vůbec nic. „Učil jsem je nebát se letícího míče a chytat ho na otevřené ruce. Hlavně jsem v nich probouzel chuť, hlad po balónu.“ Dnes už umějí všechny správně odbíjet prsty, podávat zespoda i vrchem na normálním hřišti, ovládají systém s nahrávačkou uprostřed, zdatnější se vbíhající. Smečovat — přes sníženou síť — se učí rychlíkem a běžné smeče považují za úlevu. „U dětí není problém s rychlostí, kdežto starší ji těžko získávají.“ Rozumějí grafickému znázornění hry, protože i teorie je součástí výcviku. A tedy ještě než přijde nácvik bloků, seznámily se s taktikou obrany.

Teprve od podzimu začnou hrát soutěž, ale už dnes porážejí hladce stejně staré soupeřky. Stoupá tím sebevědomí. Nepřekročí však žádoucí míru? „Na to je jednoduchý recept. Předhodit je zkušenějším, s nimi prohrají a pak jsou přešťastné i z jednoho vítězného setu.“ Trenér kolektivu, který se už dnes honosí titulem „vzorný“, neopomíjí totiž ani to nejdůležitější — výchovu.

ha

Snímek: J. SKALA

S „HÁZENKÁŘSKÝM HOLEČKEM“ DO MONTREALU

Ján Packa, brankář Červené hvězdy Bratislava, teprve třiadvacetinásobný reprezentant Československa byl vyhlášen naším nejlepším házenkářem za rok 1975. Jeho umění, které nám dnes může svět závidět, bude zřejmě jednou z největších zbraní našeho olympijského házenkářského týmu. A dobrého brankáře bude zapotřebí hned v naší skupině, v níž Rumuni (vynikající brankář Penu!), Poláci (perfektní gólman Szymczak!), Maďaři, reprezentanti USA a nejlepší mužstvo Afriky — tedy v těžší z obou skupin . . .

BRANKÁŘ O BRANKÁŘI

Na tiskové besedě po rozhodujícím utkání olympijské kvalifikace se Švédy v Trnavě nazval zástupce IHF Seifrid Perrey Packu „házenkářským Holečkem“. Nechytal celý zápas, ale jakmile se objevil v brance, dodal mužstvu potřebnou sebedůvěru a měl tedy i lví podíl na našem postupu na OH.

Československo se v házenkářské historii mohlo pochlubit celou řadou vynikajících strážců branky — Nyklem, Víchou, Arnoštem, Škarvanem. Ale jakmile převzal trenérské žezlo právě brankář — Jiří Vícha — kvalita brankářů klesla.

„Ještě nedávno,“ říká trenér Vícha, „zahraniční soupeři věděli, že brankáři nejsou naší nejsilnější zbraní. V poslední době se nejednou setkávám s dotazem: chytá Packa? A mít v brance oporu, to v házené znamená moc.“

Packa na sebe skutečně už upozornil. Během šesti let se vystřídalo v naší brance sedm brankářů, ale ani jeden neměl takový standard. Ono je totiž rozdíl chytat dobře v ligové soutěži — a v reprezentačním týmu.

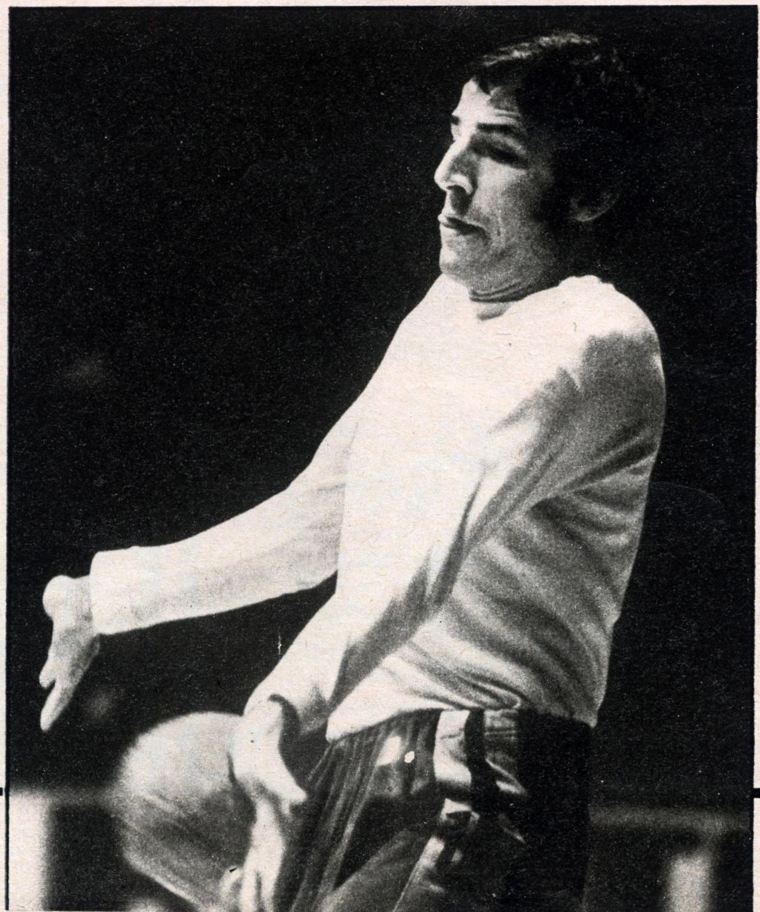
„Co u Packy nejvíc obdivuji? Jeho ctižádostivost. Umí se výtečně soustředit na zápas, doslova se „vyhecovat“, koncentrovat síly na důležité momenty hry. Podle mých vlastních zkušeností je to velice potřebný moment. Nikdy jsem totiž nevnímal, co se děje kolem, v hledišti, na hráčské lavičce, vždy jsem sledoval jen míč.“

I přes své mládí si Packa získal autoritu u spoluhráčů. Umí už dirigovat obranu a to je k nezaplacení . . .

„A oni mu to vrátí po zdařilém zásahu. Cítí pak, že není osamocen a naopak spoluhráči mu více věří, když se přece jen protihráč dostane ke střelbě. V tomto směru dokázal velmi dobře napodobit Rumuna Penu. Od jugoslávce Arslanagiče zase odkoukal reakci při chytání „sedmiček“. Během ligy jich zneškodnil sedmačtyřicet, v Náchodě dokonce sedm, proti Dukle pět. A konečně nezanedbatelná je Packova výška. Na posledním MS v NDR jsme se přesvědčili, že špičková mužstva mají brankáře nad 190 cm. I v tomto směru jsme tedy chytili světový trend — Packa měří 192 cm!“

(vel + sek)

Snímek: P. POSPÍŠIL

55 LET REVOLUČNÍ CESTY DĚLNICKÉ TĚLOVÝCHOVY

HISTORICKÉ POUČENÍ ZE ZALOŽENÍ FDTJ

Zdůrazňujeme, že naše socialistická tělesná výchova a sport navazují na pokrokové ideály Tyršovy a na revoluční tradice dělnické tělovýchovy. Proto padesáté páté výročí založení Federace dělnických tělocvičných jednot nám dává příležitost k zamyšlení, v čem je pro nás tato událost stále živým odkazem a ne pouhou vzpomínkou na boj našich otců a dědů o správnou cestu k socialismu, který se odehrával také v tělovýchovném hnutí

Jaro v roce 1921 dovršilo revoluční kvas v naší vlasti a oddělilo skutečné stoupence marxisticko-leninské cesty k socialismu od těch, kteří buď chtěli dělnické hnutí dezorientovat, nebo ještě podléhali iluzi, že je možné dojít k socialismu „vývojovou cestou". Byli odhaleni vyslovení zrádci dělnické třídy v čele s bývalým ministerským předsedou Vlastimilem Tusarem, který spolu s ostatními demokratickými ministry podal 14. září 1920 demisi, a 11 dní před svolaným sjezdem sociálně demokratické strany tak vydal politickou moc do rukou buržoazie, aby mohla revolučnímu dělnictvu připravit porážku.

V těchto intrikách a zejména při vedení hlavního úderu proti levici v bojích o Lidový dům na začátku prosince 1920 sehrál jednu z neblahých rolí také tehdejší starosta Svazu DTJ František Hummelhans. Byl to právě on, kdo požádal policejního ředitele Richarda Bienerta (pozdějšího protektorátního ministra vnitra) o zákrok policie v Lidovém domě proti levici, která po svém vítězství na zářijovém sjezdu právoplatně převzala majetek sociálně demokratické strany.

Hummelhans sám tehdy sice tuto zradu popíral a tzv. „čestný soud", který ustavilo pravicové vedení Svazu DTJ, v létě 1921 dokonce prohlásil, že Hummelhans se činu, z něhož byl obviňován, nedopustil. Ovšem dnes existuje písemný doklad o Hummelhansově zradě: v archivu prezidenta republiky byla nalezena Bienertova písemná zpráva o celém spiknutí proti dělnické třídě a o osobním jednání Hummelhanse s Bienertem. Zrada tenkrát vyvolala mezi členstvem dělnických tělocvičných jednot rozhořčení a zdrcující většina členů požadovala, aby Hummelhans z funkce starosty Svazu DTJ odstoupil.

Vedení Svazu DTJ zásadně odmítalo svolání mimořádného sjezdu, ačkoliv podmínka určená 8. odstavcem stanov (sjezd „musí být svolán, žádá-li o to 1/4 všech jednot ve Svazu sdružených, která reprezentuje úhrnem aspoň 1/5 veškerého členstva Svazu") — byla vysoko překročena: o svolání mimořádného sjezdu požádalo písemně 667 z celkového počtu 1282 dělnických tělocvičných jednot a počet jejich členů překračoval 50 % všech členů! Hummelhans dokonce veřejně prohlašoval (například na valné hromadě X. okresu DTJ v Ml. Boleslavi, kde byla přes jeho přítomnost přijata rezoluce o svolání sjezdu všemi hlasy proti pouhým 4), že sjezd svolán nebude, i kdyby o to žádalo třeba tisíc jednot.

Proto Ústřední pracovní výbor DTJ se rozhodl k radikálnímu kroku: Na 8. května 1921 svolal do Národního domu v Praze na Vinohradech Říšskou konferenci okresů a krajů DTJ, na níž delegáti zvolení členstvem na okresních konferencích rozhodli o ustavení Federace DTJ (ze 113 právoplatně zvolených delegátů hlasovalo 107 pro a jen 6 bylo proti).

Pravicové vedení Svazu DTJ však počítalo s tím, že ani levicoví členové DTJ, sdružení ve Federaci, nebudou chtít ohrozit přípravy I. dělnické olympiády, která se měla konat koncem června v Praze. Federace skutečně chtěla zajistit, aby se I. dělnická olympiáda stala mohutnou manifestací jednoty a síly dělnické třídy, a aby vyjadřovala její nekompromisní úsilí jít revoluční cestou k socialismu. Teprvé po té, když bylo naprosto zřejmé, že I. dělnická olympiáda se připravuje jako oportunistická oslava buržoazní republiky, rozhodla se Federace — měsíc po svém založení a 10 dní před prvním dnem olympiády — uskutečnit vlastní, samostatnou proletářskou tělovýchovnou slavnost — Spartakiádu v Praze na Maninách.

Den 8. května 1921 je tedy dnem založení Federace dělnických tělocvičných jednot. Říšská konference okresů a krajů DTJ, která toho dne o založení Federace rozhodla, zvolila nové federální orgány: federální radu, výchovnou radu, náčelní radu a rozhodla také o svolání ustavujícího sjezdu Federace. Ten se pak konal ještě v témže roce o vánocích (25.—28. prosince).

To, co začátek roku 1921 signalizoval a předznamenal, vyvrcholilo v květnu a červnu, a bylo potvrzeno v samém závěru roku: k revoluční cestě potřebovalo dělnictvo i v oblasti tělesné výchovy revoluční organizaci a muselo se rozejít s oportunistickými vůdci, kteří je zrazovali.

Události roku 1921 jsou nám cenným poučením i pro dnešek, protože poskytují doklady pravdivosti marx-leninské teorie o vývoji lidské společnosti:

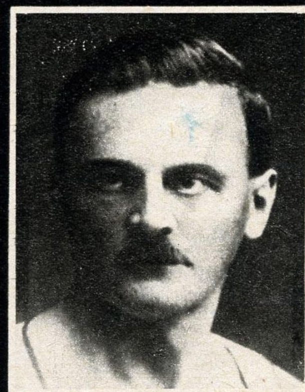
K socialismu může jít společnost opravdu jen revoluční cestou, hlásání tzv. „vývojové cesty" je jen demagogickým klamáním mas. Různá hesla, v nichž se všelijak manipuluje slovem demokracie, používají odpůrci revoluční cesty k socialismu rovněž jenom k oklamání lidí. Jakmile totiž stoupne politické a třídní uvědomění mas natolik, že výsledky demokratického hlasování mluví v jejich prospěch, odpůrci revoluční cesty hned uplatní své mocenské prostředky docela nedemokraticky, aby si své pozice zachránili.

K oklamání lidových mas se odpůrci socialismu neštítí použít podvodů, lží a jiných nečestných prostředků. Počítají přitom s tím, že kdyby jednou po letech nakonec pravda vyšla na povrch, nebude to už moci jejich pozici otřást (případ Hummelhansova „očištění z nařčení" zvlášť sestaveným „čestným soudem" není žádnou ojedinělou výjimkou). Bylo by ovšem zajímavé slyšet, co by členové tehdejšího „čestného soudu" dnes říkali při čtení Bienertovy zprávy T. G. Masarykovi ze dne 7. prosince 1920 o návštěvě Hummelhanse, Němce a Astera a o obsahu celého ujednání, jehož výsledkem byl pak o dva dny později (9. 12. 1920) útok policie na Lidový dům. Tenkrát to muselo být nějak „věrohodně" popřeno, aby alespoň část oklamaného dělnictva Hummelhansovi dále věřila.

Bez revolučního předvoje vyzbrojeného revoluční teorií je boj dělnické třídy za sociální osvobození předem odsouzen k nezdaru. Tímto předvojem může být jen strana marx-leninského typu. A proto nepřátelé socialismu vedou proti vedoucí úloze marx-leninské strany ve společnosti vždy třeba skryté, ale zato vytrvalé útoky a šermují při tom pojmem demokracie.

Očištění revoluční dělnické tělovýchovy od oportunistického vedení vyvolalo mezi dělnictvem obrovské nadšení, jež vyústilo v takové obětavé a tvůrčí úsilí, že sotva zrozená Federace DTJ, disponující pouhými 3330 korunami se pustila 10 dní před termínem I. dělnické olympiády do přípravy vlastní tělovýchovné slavnosti a uskutečnila ji navzdory všem překážkám s takovým úspěchem, že Maninská spartakiáda bude navždy patřit mezi nejvýznamnější tělovýchovné akce v historii celé naší tělovýchovy.

Na Říšské konferenci okresů a krajů DTJ 8. 5. 1921 byli do I. federální rady Federace DTJ zvoleni jako náčelnice a náčelník Jindra Knauerová a Václav Beránek

Na postupu oportunistického vedení Svazu DTJ a na postupu revoluční Federace DTJ se plně potvrdila slova německého dělníka Augusta Bebela, jednoho ze zakladatelů německé sociálně demokratické strany (tehdy ještě revoluční): „Když mi třídní nepřítel spílá, pak vím, že jednám dobře, ale jakmile mě třídní nepřítel začne chválit, tu se musím dobře zamyslet nad tím, co jsem udělal chybného!"

Pravdivost zásad marx-leninského učení o vývoji společnosti si pak naše dělnická třída měla možnost ověřit na četných dalších zkušenostech a potvrdilo nám je i krizové období na konci šedesátých let. I my v tělesné výchově jsme se znovu přesvědčili, že tato oblast není žádnou společensky izolovanou oblastí, jíž se politika netýká. Právě naopak — také v oblasti tělesné výchovy a sportu probíhá ideologický boj mezi buržoazní ideologií a ideologií socialistickou ve stejné míře jako v ostatních oblastech života společnosti.

PhDr. MIROSLAV JECH, CSc.

Snímky: Muzeum tělesné výchovy a sportu v Praze

ATLETICKÝ SVĚT OČEKÁVÁ, CO V MONTREALU PŘEDVEDOU dva

Dixon a Walker loni v Curychu

RODNEY DIXON, nar. 13. 7. 1950 (Nelson)
výška: 187 cm, váha: 77 kg

JOHN WALKER, nar. 1. 12. 1952 (Auckland)
výška: 187 cm, váha: 76 kg

GIGANTI SVĚTOVÉHO SPORTU

Jejich předchůdcem byl legendární olympijský vítěz z Berlína John Lovelock, potom půlkař Harris, mílař Davies a vytrvalci Baillie a Magge. A především dva velcí olympijští vítězové, v mládí obrnou postižený Murray Halberg a „černý blesk" Peter Snell. Ti všichni pozdvihli slávu Nového Zélandu, divukrásnou zemi dvou velkých a stovek maličkých ostrovů a ostrůvků. Zemi, kde na tři milióny obyvatel připadají desítky sopek, stovky gejzírů a horkých pramenů – a šedesát miliónů ovcí!

Rodney Dixon a John Walker, dva muži v černých dresech, kteří loni a předloni udávali tón světové míli. Dva běžci na vrcholu sil, dva poutníci po atletických drahách Ameriky a Starého světa. Dva lehkonozí mladí muži, kteří jakmile si stoupnou na startovní čáru, vnášejí do nohou svých soupeřů třes . . .

MUŽ, KTERÉHO NIKDO NEZNAL

Rod je o půltřetího roku starší. Pochází z provincionálního města Nelson. Jako malý kluk společně se svým starším bratrem Johnem roznášel noviny a oba také společně vběhli na antukovou dráhu. Mladší Rod je i dnes prakticky stále pod vlivem Johna, který je jeho trenérem. Běhali a když jsou doma, tak i dnes trénují v kopcovitém terénu na břehu Tasmanovy zátoky.

Jeho hvězda vyšla před čtyřmi lety. Odměna? Dostal letenku do

muži v černém

Mnichova. V Evropě ho nikdo neznal. Ještě na mezinárodním mítinku v Oslo v předvečer olympijských her ho pořadatelé zařadili na startu běhu na 1500 m až do druhé skupiny, do béčka. Vyhrál lehce za 3:42,2 min. a to byla jeho první navštívenka.

Tu druhou odevzdal v Mnichově. Byl druhý v rozběhu a když pak vyhrál nejrychlejší semifinále, začalo se o něm konečně hovořit.

„Pozor na něj," říkali jedni. „Nemá šanci," tvrdili druzí. Pravdu měli první. Dixon dravým závěrem obsadil za Vasalou a Keinem třetí místo, překonal Snellův národní rekord a odlétal domů s bronzovou medailí.

Dostalo se mu za ni mnoho pozvání na turné do USA a Evropy. Tehdy jeho hvězda zářila nejjasněji, nebyla ještě ve Walkerově stínu. Mladší John byl moc a moc rád, že ho novozélandská federace posílala na zkušenou právě s Dixonem, o kterém tvrdil celý atletický svět, že je novým Clarkem. Protože v každém závodě odváděl maximum, nechytračil, netaktizoval...

SEBEVĚDOMÝ MLADÝ MUŽ

John Walker se narodil v Aucklandu a to přesně určuje jeho postavení. Dixon, od mládí pod bratrovým vlivem, je strašně závislý člověk, potřebuje vždy mít někoho u sebe. Walker je atletem skutečně výjimečným a nejen to: všichni okolo něj mu to denně říkají! Rozdíl mezi oběma je především v tom, že Dixon je sportovcem a zástupcem malého města, kdežto Walker, sebejistý mladík velkoměsta, je podporován velkými časopisy, zajišťujícími mu denně velkou popularitu.

Dixon je určitě talentovanější, proti siláckému běhu Walkrově je jeho cval stylovější. Je ale i — měkčí. Walker připomíná ve všem Snella, umí své síly i schopnosti mistrně využívat. Nejen v životě, i na dráze. I v tom připomíná Snella, který ve finále v Tokiu odstrčil soupeře lokty, aby mohl nastoupit k finiši. Přesně to udělá Walker, Dixon nikdy.

Proto se zcela logicky dostal Dixon do Walkerova vleku, který, ač mladší, stal se mluvčím této dvoučlenné skupiny. To je ovšem dobré pro oba. Walker je „dravec", inteligentní a chytrý člověk, nedá se ošidit. Dovede vymoci vyšší startovné, ví, kde jsou lepší ceny. Je populární a dovede být populární. Před televizními kamerami je jako doma, Dixon se červená jako malé děvčátko.

Když se loni po svém triumfálním zájezdu vrátili domů z Evropy, Dixon si mezi přáteli ulevuje. „Jsem rád, že jsem konečně zase doma. Mně se tak stýskalo, že jsem v noci v posteli div nebrečel..."

Walker přiletěl do Aucklandu s velkou pompou, televizní štáby a filmaři měli pohotovost.

„Tak jsme jim to tam všem ukázali!"

MLADÝ MUŽ SE ŽENÍ

Toho dne, 2. února 1974 ta zpráva ohromila celý sportovní svět. Na Britských hrách v Christchurchu vytvořil Filbert Bayi ve finále běhu na 1500 m nový světový rekord (3:32,1), léta letoucí vedoucí výkon Ryunův byl smazán. Walker za velkého nadšení ohromených diváků skončil o tři desetiny zpět. Dixon byl „jen" čtvrtý, za Jipchem. A i když on překonal rekord země o čtyři vteřiny — byl automaticky přeřazen na druhou kolej.

Nový Zéland má svého muže v černém. Urostlý mladík, sebevědomý a hezký, s hřívou zlatistých vlasů se stává modlou. Když běží, vypadá jak bůh! To už neříkají patnáctileté dívenky, které se poprají o jeho podpis, ale i fanoušci královny sportu. To říkají i novináři a televizní hlasatelé. I proto každým dnem bledne sláva Dixonovy bronzové olympijské medaile. Nic na tom nemění skutečnost, že ve vzájemných soubojích roku na jednu míli vítězí Dixon poměrem 4:3.

John Walker

Rodney zakončil sezónu v nelsonské katedrále, kde ho oddával biskup. Celé město se přišlo podívat na svatbu nejznámějšího rodáka. Veliká sláva — ale to všechno hraje pro Walkera. Idol novozélandské mládeže v sukních zůstává stále svobodný. Že by také jeden z důvodů větší popularity aucklandského běžce?

MUŽ NA VRCHOLU PYRAMIDY

Předolympijský rok bývá sezónou příprav, hledání i skrývání tajných zbraní a rezerv. Nikdo nechce ukazovat karty. Rok 1975 byl docela netypický, docela jiný. Tedy v lehké atletice. Začalo to revolucí v kladivářských klecích, přes výkon amerického desetibojaře Jennera až k trojskoku Brazilce de Oliveiry, který tak zvýraznil Panamerické hry. A na běžecký Olymp si vyšel švédský překážkář Gärderud.

Než přišel — John Walker. Míle je určitě klasická trať, i když ve srovnání s olympijskou patnáctistovkou je to jen chudší příbuzná. Ale míle je přece jen typická anglosaská trať — a její platnost se uznává hned za lamanšským kanálem. Až na druhou stranu zeměkoule.

John Walker řekl, že zaběhne míli pod fantastickou hranici snů — a splnil to. A co víc: v Göteborgu se o rekordní tempo nezasloužila žádná smečka zajíců. Jen dva běžci se mohli postavit sebevědomému Novozéland'anovi čelem — Australané Crouch a Hall. Smetl je z dráhy jako uragán. Jeho běh připomněl velká sóla Ryuna a Bayiho. I Clarka.

Jedinečný světový rekord — 3:49,4 min. — mu nasadil korunu nejlepšího běžce světa roku 1975!

Ale ani Dixon nezahálel. Dohodl se s mistrem Evropy Fosterem, že v Gatesheadu překonají Puttemansův rekord na 5 km. Měli smůlu — foukal silný vítr a navíc Foster neměl tak oslnivou formu jako při ME v Římě.

Oba byli loni moc spokojeni. Walker pochopitelně víc. Nejen větším leskem svého jména, ale i tím, že se stal světovou jedničkou. Dokumentoval to i tím, že mu Dixon dělal v některých závodech vodiče. Snad nejméně pochopitelné to bylo v Göteborgu při závěru jejich evropského turné. Walker ohlásil pokus o světový rekord v běhu na 2 km a Dixon, který ho pár dní před tím v Londýně porazil, mu dělal „zajíce". Nejrychlejší vodič na světě...

• • •

Za pár týdnů se sjede světová elita sportu do Montrealu. Walker je nominován na obě střední tratě, Dixon poběží určitě 5 km. V zimě však v amerických halách běhal skvěle, získal i Bayiho skalp a to už je nějaké vysvědčení jeho milařských kvalit.

Walker dosáhl v zimě doma dobrých časů, ale pak ho začaly zlobit achillovky. V USA se jen na závody díval. Na dotaz — a co Montreal? — vydával prohlášení: „Ještě je čas, proto dávám přednost děvčatům a pivu!"

Dva muži v černém dresu, dva nejrychlejší lidé z druhé strany zeměkoule. Budou-li bez zdravotních potíží, pak by oba „kivi", typičtí novozélandští ptáci — jak jim také říkají — měli donést své černé dresy do cílové pásky na medailových místech.

Dva mladí muži v černém, kteří loni ohromili svět.

VÁCLAV FOLPRECHT

VLADIMÍR VÍŠEK

Rodney Dixon si běží v Mnichově — za Keinem a před Fosterem, Boitem a Vasalou — pro bronz

Snímky:
ASL, Camera Press a archív

Obrazový týdeník

NOSITEL VYZNAMENÁNÍ ZA VYNIKAJÍCÍ PRÁCI

VYDÁVÁ ČESKÝ ÚSTŘEDNÍ VÝBOR ČSTV

V NAKLADATELSTVÍ OLYMPIA V PRAZE

Šéfredaktor: OLDŘICH ŽURMAN ● Zástupce šéfredaktora: Jiří Pechr ● Sekretář redakce: Václav Folprecht ● Grafická úprava: Karel Cmíral, Jiří Matušínský a Vladimír Wimmer ● Redakce: 115 88 Praha 1, Klimentská 1. Telefony: centrála 665-51.

TISKNE POLYGRAFIA n. p. závod 2, Praha-Smíchov, Grafická 1040.

INZERCI přijímá a za inzerci odpovídá odbytové odd. nakladatelství OLYMPIA 115 88 Praha 1, Klimentská 1, tel. 665-51 linka 274.

VÝHRADNÍM DISTRIBUTOREM časopisu je Poštovní novinová služba. O předplatném informuje a objednávky přijímá každý poštovní úřad a poštovní doručovatelé. Objednávky do zahraničí vyřizuje PNS, ústřední expedice tisku, odd. vývoz tisku, Praha 1, Jindřišská 14.

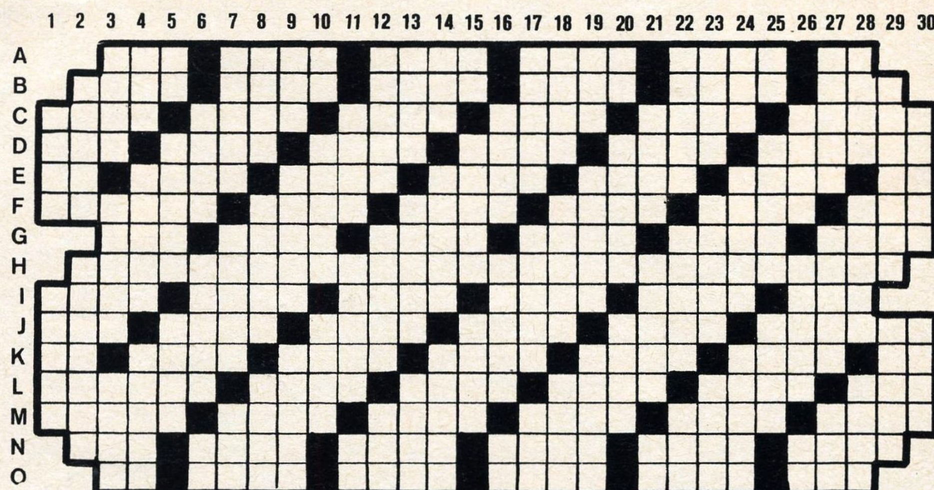
Cena výtisku 3 Kčs ● Nevyžádané rukopisy, fotografie, kresby a jiné příspěvky se nevracejí.

● VYCHÁZÍ KAŽDÉ ÚTERÝ ●

Redakční uzávěrka tohoto čísla byla 30. dubna 1976

47 350

KŘÍŽOVKA S TAJENKOU

Utkání mělo jednostranný průběh: deset hráčů útočilo na jednu branku a ... (dokončení v tajence).

VODOROVNĚ: A. Hradby; obilnina; Libušin otec; přísada do vápna; cizokrajná bylina; SPZ okresu Praha-západ. — **B.** Nápoj; alkoholický nápoj; česká řeka; léta; saze; část hlavy (knižně). — **C.** Přepravní plavidla; nátěrové hmoty; dravý pták; sladkovodní ryba; italský přístav; základ nehořlavých filmů. — **D.** Domácké ženské jméno; město v Guineji; titul vdané ženy; italsky „trest"; Zolův román; bujaře. — **E.** Značka samaria; ghanské město; lázně; cizí značka likéru; plést; plemeno; značka zirkonia. — **F.** Fotbal; dřevěné stavení; dostatek; automobily; cizí mužské jméno; zástup lidí. — **C.** Domácké ženské jméno; ožehnutí; hokejové potřeby; obec okresu Rokycany; spor; poník. — **H. Tajenka.** — **I.** Stékání; kuchyňské potřeby; ukazovací zájmeno; značka ústní vody; chobotnatec; nejvyšší karty. — **J.** Potom; pokyn; vesmír; zasténání; osudové znamení; odevzdat natrvalo. — **K.** Komoň; před rokem; planout; pojítko; služné; podpor o ohnutých pažích; francouzský člen určitý. — **L.** Obloha; orgán vidění; cikáda; druh javoru; podšívková látka; zkratka italské měny. — **M.** Černomořský přístav; mělký říční přechod; plod ořešáku; krajina; mongolský pastevec; zařízení na pečení. — **N.** Snad; asijský stát; pcháč; obec u Českých Budějovic; velký kus hmoty; opětně. — **O.** SPZ okresu Klatovy; součást tkalcovského stavu; teď; kapy; jednotka bulharské měny; zpěvní hlas.

SVISLE: 1. Třpyt; spojovací kování. — **2.** Svisle; stará žena. — **3.** Část těla; menší vodní tok; obyvatel Pyrenejí. — **4.** Číslovka základní; podbradek; slepovat. — **5.** Označení první jakosti; slovenská předložka; ranní vláha. — **6.** Příjemná; ženské jméno; SPZ okresu Liberec. — **7.** Představení klášterů; velké mouchy; likérník. — **8.** Vikev; infekční onemocnění; zrození. — **9.** Ženská jména; ztroskotané lodi; obilnina. — **10.** Slovenská předložka; naše lyžařská reprezentantka; surovina k výrobě piva. — **11.** Hasnice; český hudební skladatel; osobní zájmeno. — **12.** Keltské kmeny; tupit; symetrály. — **13.** Časní; dokončit jízdu; příloha k párkům. — **14.** Jedna i druhá; dravá kaprovitá ryba; číslovka řadová. — **15.** Předložka; zařízení k čekání na zvěř; projev veselí. — **16.** Gal; zápisník; zkratka Závodů míru. — **17.** Hypnotický stav (hovorově); vzor; sloní zuby. — **18.** Surová nafta; větvička; malajská dýka. — **19.** Polní plošná míra; část Prahy; obec okresu Jablonec n. Nis. — **20.** SPZ okresu Svitavy; nazírání; mazadlo strojů. — **21.** Hudební nástroje; Turek; SPZ Bratislavy. — **22.** Paznehtník; vzlétnutí; spojka. — **23.** Domácké ženské jméno; část zahrady; střešní konstrukce. — **24.** Tropičtí savci; chemický prvek; placený potlesk. — **25.** Latinská spojka (a); chemický prvek; ohrada. — **26.** Postoupení pohledávky; vlnit; předložka. — **27.** Horská jezera; jihočeské město; značka automobilových svíček. — **28.** Úplně; domněnka; úskok. — **29.** Severoitalské město; ženské jméno. — **30.** Čivy; město v Mosambiku.

Pomůcka: D. Pita; pena. — **E.** Lobi. — **F.** Zane. — **25.** Et. — **30.** Tete.

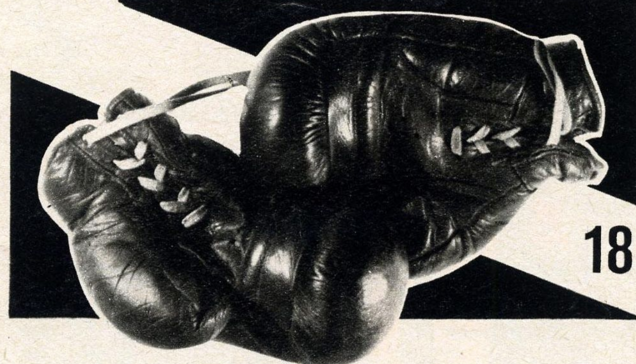
Autor: O. DOUBEK

Vyluštění zašlete do týdne na korespondenčním lístku redakci Stadiónu (115 88 Praha 1, Klimentská 1). Pět vylosovaných luštitelů obdrží knihu.

Vyluštění tajenky z čísla 14: Kulikov, Bažukov, Kruglov, Stensen, Schnabl, Hemmi, Curry, Kleine.

Výherci: M. Varclová, Turnov; B. Lisnerová, Praha 9-Prosek; P. Bureš, Sokolov; Z. Lavická, Uh. Hradiště; Z. Fialová, Netunice, okr. Plzeň-jih.

ČERNÝ TRŮN

18

V tom okamžiku se na scéně objevuje další muž. Artur Brisbane, nejlépe placený novinář na světě, muž, za nímž stojí celý Hearstův tisk se svými časopisy o miliónových nákladech. „Nebude-li Sharkey diskvalifikován, potom profesionální box úplně znemožním..."

Nejsou to prázdná slova, protože tento muž má velkou moc. Crawley se ještě rozmýšlí, uvažuje. Mistr světa, který získal titul diskvalifikací soupeře, to se ještě nikdy v historii boxu nestalo. Ale když pohlédne na rozčileného Brisbana, vrátí se k tvrdé realitě. Ještě pár pokynů a už mu dávají do ringu mikrofon.

„Jack Sharkey byl diskvalifikován. Vítězem zápasu a novým mistrem světa všech vah se stává Max Schmeling!"

Nevděční diváci opět nejsou spokojeni. A celou arénou se ozývá protestní — búúúúúú.

Rozpaky o tom, kdo je novým mistrem, pokračují dál. Schmeling to nemá lehké. Boxerský svaz státu New York ho jako mistra světa neuznává. I jinde ho odmítají, ponižují.

Schmeling ví, že musí svět, ale hlavně Ameriku o svých schopnostech přesvědčit. Ale — je mistrem světa a může si vybírat a klást podmínky. Protože tu jsou rázem kolem něho čtyři vyzývatelé, nedočkaví jako sršni.

Nejprve porazil jako žulu tvrdého Striblinga k. o. Ale kdo přijde na řadu teď? V zástupu stojí po odvetě prahnoucí Sharkey, mistr světa střední váhy Mickey Walter a italský obr Primo Carnera.

Tak nejdřív Sharkey — protože je v sázce nejvíc peněz. A tak večer 21. června 1932 stojí proti sobě známí soupeři v otevřeném ringu na stadiónu, který byl pro tento zápas postaven na ostrově Long Island v New Yorku. Sedmdesát tisíc diváků je pěkná hromada lidí, ale čekalo se, že jich přijde víc.

Oba borci jsou srdečně přivítáni, Sharkey má oproti minulému utkání větší ovace. Američané ho přece jen vzali na milost.

Zápas to byl znovu nevydařený. Sharkey, liška mazaná, se chránil před Schmelingovou pravicí, každou chvíli se oba váleli v objetí a lidé zase pískali. Schmeling byl útočnější, a když po patnácti kolech zápas skončil, reptající diváci se začali rozcházet. Zastavil je až výrok ringového rozhodčího:

„Vítěz na body a nový mistr světa — Jack Sharkey!"

A znovu se ozývá amfiteátrem bučení, stejně jako před dvěma roky. Každý ví, že Schmeling byl okraden. Asi proto, že tenkrát byl na podlaze, a přesto získal titul. V tomhle případě neměli Američané zájem na tom, aby titul znovu putoval za moře. Proto byl ringovým rozhodčím — a miskou na vahách — Gunboat Smith, patřící k nejužšímu kruhu Sharkeyových přátel.

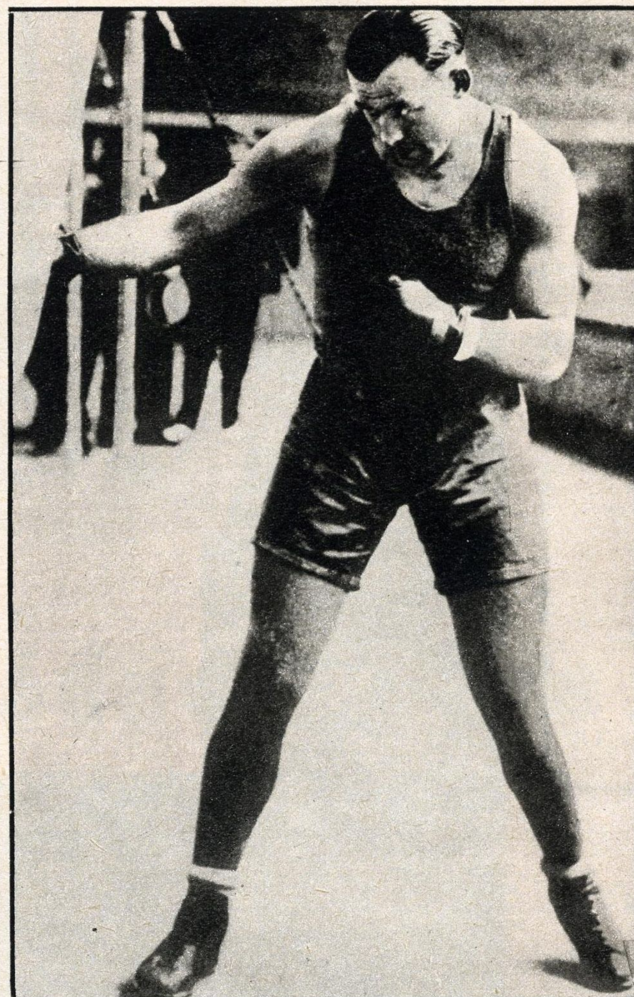
Joe Jacobs křičí do mikrofonu vzteklou fistulkou: „Byli jsme okradeni, byli jsme oloupeni..."

Noviny triumfovaly nad vítězstvím krajana, ale novináři jednoznačně psali, že „...kdyby byl vyhlášen vítězem Schmeling, bylo to jedno..."

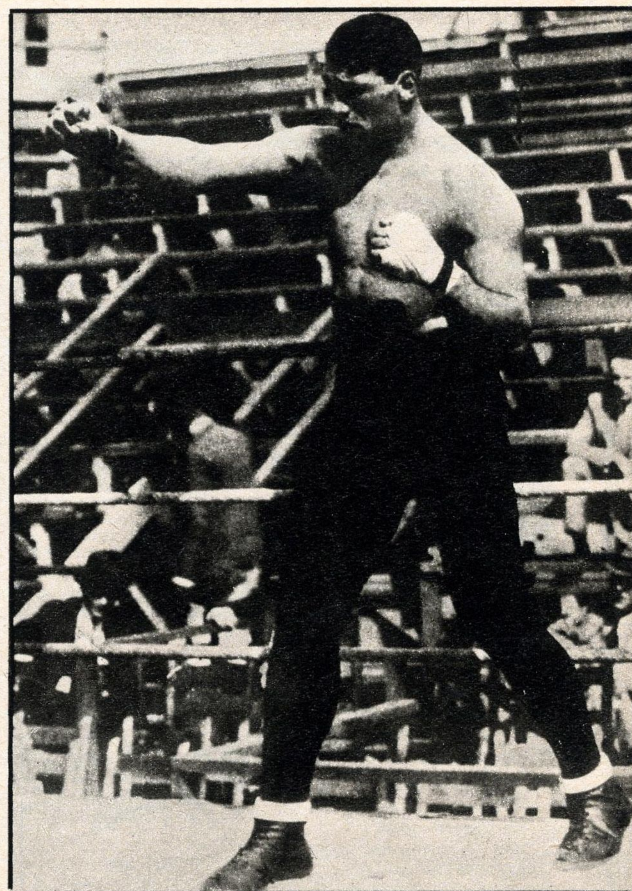
Max jel domů, ale zanedlouho se zase do USA vrátil. Slíbil přece utkání Walkerovi. Udělil mu tvrdou lekci a pak znovu vyzval Sharkeyho.

Jenže mezitím už vyzval Sharkeyho Max Baer. A je riskantní pustit Maxe do ringu v boji o titul. Ať boxuje nejprve s Baerem a kdo vyhraje, bude mít právo na zápas s novým mistrem světa.

Zápas Baer-Schmeling se konal opět na Long Islandu. Deset kol vedl Schmeling jasně na body, ale pak neuhlídal soupeřův hák a byl odpočítán.

Jack Sharkey

Primo Carnera

Primo Carnera jako šedesátiletý, těžce nemocný stařec. O rok později, v roce 1967, zemřel ve své rodné obci chudý jako kostelní myš...

JEDNOROČÁCI

V té době jako by dorostla celá generace těžkých boxerů. V žebříčku docházelo k tolika změnám jako nikdy předtím. Čekatelem na titul byl Max Baer, ale u paty trůnu klepal už poněkolikáté italský obr Carnera. Každému bylo jasné, že Baer porazil Schmelinga jen náhodným úderem. Když to viděli Sharkeyovi přátelé, hned zauvažovali a našli cestu. Baer musí počkat, na řadu přijde neohrabaný hromotlucký Ital!

Jenže co se nestalo! Primo Carnera měl svůj den. Sharkey byl v ringu sice suverénem, ale v 6. kole si naběhl pro úder — a už nevstal!

V Americe nastalo zděšení: další Evropan je vyhodil se sedla! A co víc! Primo, ten báječný veselý chlapec, prostý venkovan z vesnice u Udine, si titul obhajoval v Římě. Se španělským dřevorubcem Uscudunem, kterého porazil na body, a potom jen s méně známým Tommy Loughranem v Miami. Teprve potom už nemohl kličkovat a nastoupil proti Baerovi. Byl zoufale pomalý, jeho ruce poletovaly kolem soupeřovy hlavy jako růžice větrného mlýna. Až do jedenáctého kola. Pak šel dvoumetrový a stotřicetikilový kolos na zem.

Max Baer byl chytrák. Stála za ním newyorská organizace, a proto se vyhýbal zápasům o titul mistra světa plné dva roky. Až nakonec nastoupil proti „starému dobrákovi" Jimmy Braddockovi, který kdysi patřil ke špičce, ale s kterým už nikdo nepočítal. Bylo mu už třicet. Měl to být soupeř „na rozhýbání".

Jenže Braddock byl stejně chytrý jako Baer. Přišel na zápas skvěle připraven a Baera čistě vybodoval!

Tolik změn v letech 1932 až 1935. Během čtyř let se vyměnili na trůnu čtyři mistři!

Jen zpovzdáli sledoval všechny

tyto změny Max Schmeling. Experti soudí, že to s ním jde z kopce. Prohrává se studentem medicíny Hamasem na body, utkání s Uscudunem končí nerozhodně. Ale v srpnu roku 1934 jeho hvězda znovu zazářila. V hamburské aréně, před 90 000 diváky(!) porazil v 9. kole k. o. „plavého tygra" Neusela a stal se znovu mistrem Evropy. O půl roku později vrátil Hamasovi porážku i s úroky.

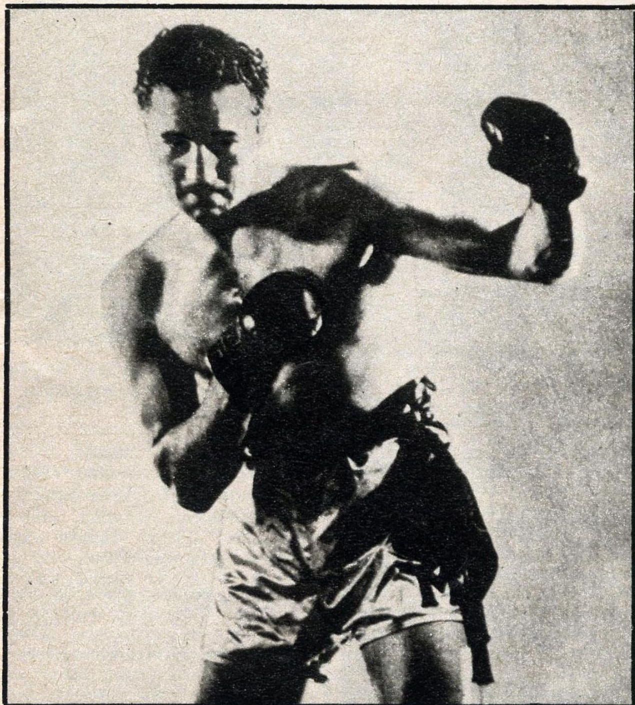
V prosinci roku 1935 sedí v hledišti Madison Square Garden a sleduje zápas Paolina Uscuduna s Joe Louisem. Černý Američan vyhrál ve 4. kole k. o. Baskický dřevorubec, s kterým Schmeling boxoval už třikrát a ani jednou ho neporazil k. o., byl smeten. Schmeling jen kýve hlavou a podrobně studuje styl obou soupeřů. Je tu přece ještě stále malá možnost, že jednou nastoupí proti některému z nich v důležitém zápase. Přitom se jemu i jeho manažerovi Jacobsovi po-se stane boxerem všech časů! Ale nezapomínejme: dva muži v ringu před zápasem jsou dvěma nejosamělejšími lidmi na celém světě..."

První kolo patří — k velkému překvapení — Schmelingovi. Ale pak už se vyvíjí zápas podle očekávání. Joe se vrhl do útoku jako tygr a honí soupeře po ringu. Max hodně inkasuje a diváci jsou nadšeni.

Joe si o přestávce mezi koly ani nechce sednout na stoličku, je čerstvý, jako kdyby právě vstal z postele. Max sedí sklesle, sekundanti mu utírají z tváře krev. Trenér Machon mu tiše radí: „Vzpomeň si na jeho zápas se Španělem. Dřív nebo později tu chybu zase udělá..."

Schmeling se znovu otřel ručníkem a jen tak přes rameno povídá: „Spolehni se. Však já se dočkám. Já mám čas."

Měl čas a počkal si. Hned ve čtvrtém kole. To když se zastavil v provazech a Joe vypálil

Max Baer

dařilo objevit u Louise malou chybičku v krytu poté, co Joe vypálí pravá-levá. Malou, ale přece.

Mezitím Braddock kličkuje a vyhýbá se soupeřům. Trvá to dlouho, ale pak už nezbude nic jiného, než se rozhodnout. Pro vítěze utkání Louis-Schmeling.

Opět tedy stojí houževnatý Němec poblíž trůnu. A spoléhá na špatný Louisův kryt.

A tak jsme opět na Yankee-Stadionu v New Yorku, je 19. červen roku 1936. V jednom rohu bývalý mistr světa, dnes už jedenatřicetiletý, ve druhém jedinečný bijec, o devět let mladší, černoch, který svým stylem a způsobem boje získal celou Ameriku. Sázky stojí v poměru 10:1 pro Louise.

Zápas reportuje Gene Tunney, který před utkáním nepokrytě říká: „Ten, kdo porazí Joe Louise, levičkou, dvakrát za sebou. Potom ji nechal poklesnout — a to neměl. Schmeling, ten houževnatý chlap, na to čekal deset minut. Jeho pravička, podobná kladivu, zasáhla nekrytou černochovu bradu. A Joe Louis, vycházející hvězda světového boxu, ležel na podlaze!

Na „pět" vstal, kroutil hlavou a začal poskakovat, aby se vzpamatoval. Teprve tehdy hlediště vydýchlo.

Ale už to není ten Hnědý bombarďák, jak ho diváci dosud znali. Už je opatrnější, hlídá si soupeřovu pravici a — inkasuje. Je to tvrdý boj, série výměn, kdo s koho. Schmeling má zavřené oko, Louis napuchlou tvář.

(pokračování)

Kniha Černý trůn vyjde příští rok v nakladatelství Olympia

VÝZKUM VÝKONNOSTI SPORTOVNÍCH KONÍ

KŮŇ běhá srdcem

Ve slatiňanském zámku, v němž je unikátní hippologické muzeum, sídlí i Výzkumná stanice pro chov koní. V krásném anglickém parku před hřebčínem kde se mj. snaží o udržení chovu našeho „černého kladrubáka" je možné vidět občas i jezdce na koni opleteném záhadnými dráty.

Odborně se tomu říká „testování výkonnosti sportovních a dostihových koní podle reakce kardiovaskulárního systému na standardizovanou zátěž" a jde asi o toto — kůň má na čele a na břichu elektrody, které snímají jeho EKG křivky nebo tepovou frekvenci při kroku, v klusu a cvalu i po něm a ty se modulují na zvukový záznam zachycovaný magnetofonem, umístěným na hřbetu u sedla.

„Tenkrát před lety, kdy jsem začal běhat v Chuchli po stájích se svými aparáty, se mi smáli. Ale nyní, když výzkumný úkol skončil, je jasné, že to k něčemu je," říká Josef Klement. „Z odezvy tepové frekvence na určitou zátěž vyplynula řada pouček pro trénink koní, stavbu tréninkových jednotek, dobu jejich trvání i dobu odpočinku." Základní výzkum skončil a teď je na řadě aplikovaný výzkum, který by tohle všechno prohloubil a také přenesl do praxe.

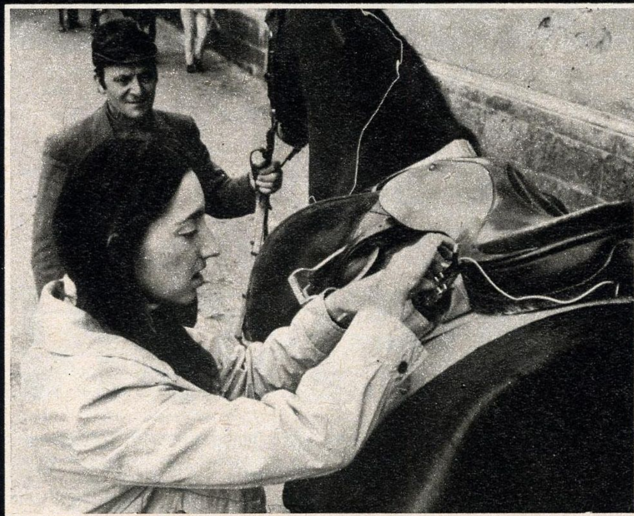
Rychlost koně je podmíněna zdatností srdce. Jistě překvapující je, že oproti člověku, jehož klidové hodnoty tepové frekvence se při námaze zvětší třikrát (ze 70 až na 210 tepů za min.), u koně je to až osmkrát (z 35 až na 250). Koňské srdce, které váží kolem pěti kilogramů, ale také i 7 kg, je pro jeho výkon nesmírně důležité. V zahraničí proto je už pravidelné vyšetřování zcela běžné a začíná se už vyžadovat EKG i při prodeji...

Moderní tréninkové metody za pomoci lékařské vědy se tedy dnes už neomezují jen na sportovce-člověka, ale i na sportovce-koně. Kdyby se u nás rychle ujala alespoň tato myšlenka, můžeme si lehko představit, co by to mělo za význam: trenér by měl neustále přesný přehled nejen o zdravotním stavu koně, ale také o jeho formě, protože touto metodou se dá zjistit např. přetrénovanost, ale i rezervy v tréninku. To, co zatím zkušený trenér jaksi „vycítí", by mu nyní zcela přesně specifikoval test.

Nejen tedy v chovu a ve zdokonalování jezdců je možné hledat lepší formy práce, které by náš dostihový a jezdecký sport pozvedly výše.

IVAN HANOUSEK

Snímky: JIŘÍ PEKÁREK

TROCHU ZVLÁŠTNÍ - MISTROVSTVÍ EVROPY TENTOKRÁT JAKO SOUČÁST PŘÍPRAVY!

DVOJNÁSOBNÝ ÚSPĚCH V EVROPSKÝCH BASKETBALOVÝCH KLUBOVÝCH SOUTĚŽÍCH

Doušová (vlevo) je pro Spartu i reprezentaci velmi prospěšnou hráčkou

Chmelíková se snaží obejít Riffiodovou ve finále PMEZ Sparta—Clermont Ferrand (snímek vlevo)

PŘEDSTAVY A KONFRONTACE

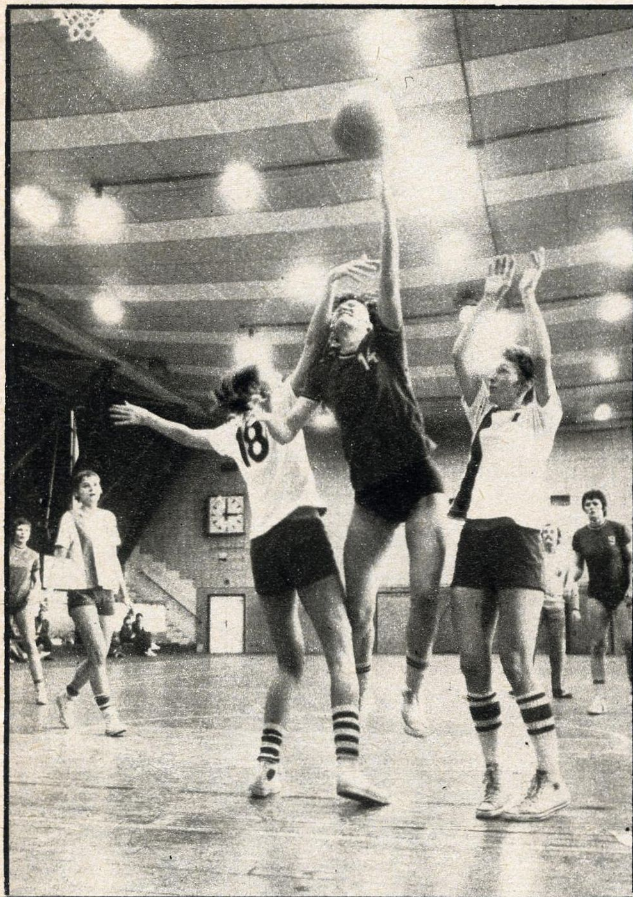
Poslední hvizd píšťalky přehlušený zvukem klaksonu, zdvižené ruce, šťastná objetí, nějaká ta slza – přibližně tak si představujeme naše basketbalistky v závěru olympijského turnaje. Představa jistě lákavá, leč, zatím jen představa a navíc dost vzdálená. Máme na ni vůbec právo? Není příliš smělá?

Montrealský turnaj by neměl být těžší, než třeba loňské mistrovství světa v Kolumbii, odkud naše družstvo přivezlo bronz a jistotu účasti na OH. Skončilo třetí i přesto, že většinu hráček v té době minula vrcholná forma. Ovšem současně se ukázalo, že právo myslet na olympijské zlato má pouze sovětské družstvo, my patříme mezi favority na další z medailí.

KVALITA LIGY

Po leta jsme naříkali, že systém naší domácí soutěže neodpovídá potřebám reprezentace. Přední družstva zbytečně ztrácela čas zápasy, které jim, kromě snadného zisku bodů, nic nedaly. Nevyhovoval ani týdenní odstup mezi jednotlivými dvojkoly. Zásah basketbalového svazu byl tedy na místě. Rozhodl, že počínaje ročníkem 1975/76 budou družstva po polovině soutěže rozdělena do dvou výkonnostních skupin a druhá část se odehraje formou čtyř turnajů.

„Ukázalo se, že z hlediska reprezentace je nový systém příno-

Vlasta Vrbková z Kyjova ohrožuje brněnský koš

sem," říká po prvních zkušenostech z letošní ligy reprezentační trenér Jindřich Drásal. **„Při turnajích jsme viděli většinou vyrovnané zápasy, v nichž bylo nutno zapnout. Trenéři museli volit pestřejší taktiku, hráčky byly přinuceny tvořit, protože nelze hrát s jedním soupeřem čtyřikrát v krátké době stejným způsobem."**

Bohužel, v obou skupinách bylo dávno před závěrem rozhodnuto o mistru, o sestupujících, většinou i o dalším pořadí. Ovšem ani zbývající zápasy, čistě jen prestižní, nebyly tak docela zbytečné. Na hřišti se objevovaly hráčky, které při „dostizích" o body dostávaly šanci jen minimálně nebo vůbec ne. Proto např. Sparta dva poslední zápasy prohrála a nikomu z toho nenaskočily vrásky. Během sezóny odehrála, včetně Poháru mistrů, 44 zápasů a až na výjimky ve všech odvedla výkony odpovídající možnostem.

„Nezdálo se mi, že by naše hráčky nesly zatížení nějak těžce," tvrdí trenér Sparty doc. dr. Lubomír Dobrý. **„Dokonce bych řekl, že jsme loni končili soutěž v horším stavu. S reprezentantkami jsem spokojen, braly přípravu i zápasy zodpovědněji, asi to částečně ovlivnila i vidina olympijských her."**

Dost hlasité polemiky se vedou o snížení počtu družstev na osm. Nesporně i to úroveň letošního ligového ročníku pozvedlo. Otevřená ale zůstává otázka, zda časem skutečně neubude dobrých hráček, neboť ve druhé lize, jejíž úroveň je propastně nižší, těžko vyrostou. Jenže obhájci nového systému správně argumentují, a mají po ruce čerstvý příklad bratislavské Lokomotivy, že sestupující družstva stejně nemívají ligovou úroveň, jinak by tak předčasně neodpadávala z boje o záchranu. Důležitější, než tyto polemiky, zřejmě bude, aby nadějné hráčky z nižších soutěží nebrzdily oddílové zájmy v cestě do ligových celků.

HISTORICKÝ ÚSPĚCH

Ještě nikdy v dějinách nestála naše ženská klubová družstva v evropských soutěžích tak vysoko jako letos. Sparta po pěti marných finálových pokusech z minulých let poprvé získala Pohár mistrů evropských zemí, pražské vysokoškolačky k tomu přidaly vítězství v Poháru vítězů pohárů! Zeptejme se ale, proč VŠ Praha neuspěly v lize? Pohárový zázrak nebo ligové selhání?

„Kvalitní přípravu na ligu nám narušila měsíční karanténa pěti hráček," vysvětluje trenér dr. Jan Karger. **„Skončila teprve mezi zápasy Českého a Československého poháru. Takže smůlovatá sezóna od začátku! Až po vítězství nad Levskim Sofia ve čtvrtfinále Poháru vítězů se družstvo chytlo a začalo hrát dobře. Myslím, že za normálních okolností jsme měli na boj ve špici; po osmi letech jsme poprvé ‚ujeli'. Trochu jsme doplatili na nový systém soutěže. Kdyby se nehrálo ve skupinách, asi bychom ještě útočili na druhé místo. Pro pohárové zápasy jsme byli nuceni zvolit trochu zvláštní taktiku. Je pochopitelné, že každý chce dávat koše. Ale jen někdo je skutečný střelec. Ostatním hráčkám jsem určoval jiné speciální úkoly. Je to věc dohody s družstvem, nikdo se nesmí cítit méněcenný. Nám se tenhle experiment fantasticky osvědčil. Tvrdím, i když se tomu možná někdo diví, že byl jedním z klíčů k úspěchu. Ideální by samozřejmě bylo, kdyby si hráčky mohly úkoly měnit podle soupeře. To by ovšem každá musela umět všechno."**

OBAVY JSOU NA MÍSTĚ?

Pravda, v historických tabulkách se nikdo nedočte, proč a jak se rodí úspěchy, tam se zaznamenávají jen jména vítězů. Vedle data 1976 jsou zapsány dva naše celky. Ale nepřeceňujme to. Hrálo se tentokrát bez účasti sovětských družstev, bez mnohonásobného vítěze PMEZ, TTT Riga. Suverénní světová velmoc ženské košíkové — a to je pozoruhodné — měla na rozdíl od nás obavy, zda by hráčky zátěž letošní olympijské sezóny vydržely, a poháry prostě vypustila.

„V Sovětském svazu dokonce zkrátili i ligu," doplňuje Alois Brabec, trenér reprezentačního týmu juniorek, který strávil v SSSR tři týdny na pozvání basketbalové federace. Sledoval nejen závěrečný turnaj přeboru SSSR v Taškentu, ale také přípravu.

Soutěž se hraje zajímavým systémem: 12 týmů je od začátku rozděleno do dvou skupin, po sehrání jednoho turnaje se všechny sjedou do stejného místa, kde proti sobě hrají už jen družstva z jiných skupin. Tyto okruhy bývají tři, letos mimořádně pouze dva. Kromě toho se ovšem v SSSR hrají ještě další soutěže, např. přebory svazových republik, odborové soutěže, Moskva má i městský přebor. Což dohromady reprezentuje vlastně mnohem víc zápasů, než odehrají naše ligová družstva.

„Zajímal jsem se, jak se sovětská družstva připravují," říká A. Brabec. **„Celý basketbal je řízen jednotným tréninkovým systémem v cyklech tři až čtyř dnů s jedním dnem odpočinku, bez ohledu na soboty a neděle. Skoro v každém městě existuje sportovní škola, např. Moskva jich má dvaadvacet! Patří vždy nějaké klubové, městské nebo rajónní organizaci. Deset až patnáct profesionálních trenérů se stará o čtyři sta až sedm set dětí od deseti do osmnácti let. Je jasné, že z takové základny musí vyjít hráčské individuality. A je to taky znát. Při finále přeboru jsem viděl jen minimum nacvičených kombinací."**

ZBYTEČNÝ ŠAMPIONÁT?

Sousto, které musejí letos naše nejlepší hráčky spolknout, není tedy malé: domácí pohár, náročná liga, pro některé (a klíčové) Pohár mistrů, zanedlouho začínající evropský šampionát ve Francii... A to vrchol formy by měl přijít až v polovině července, na olympijských hrách. Není ovšem naší vinou, že v olympijském roce se hraje také ME. Chybět na něm nemůžeme, protože jde o přímý postup na příští „Evropu". Ten je také jediným úkolem; stačí obsadit páté místo.

„Pochopitelně, že nemáme v úmyslu hrát podřadnou roli," upozorňuje J. Drásal, **„ale především se musíme dobře připravit na Montreal. Mistrovství Evropy bude modelem, na němž si některé věci ověříme, abychom se na olympiádě nedopustili zbytečných chyb. Bereme ho především jako přípravu, tréninkové dávky jsou rozděleny na období před šampionátem a po něm. Tím je vlastně řečeno vše."**

Nelze zapomenout ani na to, že naše reprezentační družstvo basketbalistek, jako jedno z mála, soustavně spolupracuje s psychologem. PhDr. Petr Šmolka z katedry sociální psychologie filosofické fakulty v Praze se mu věnuje už od roku 1972. Testoval, seznamoval se s problémy družstva i jednotlivkyň, i on nese svůj podíl na přípravě.

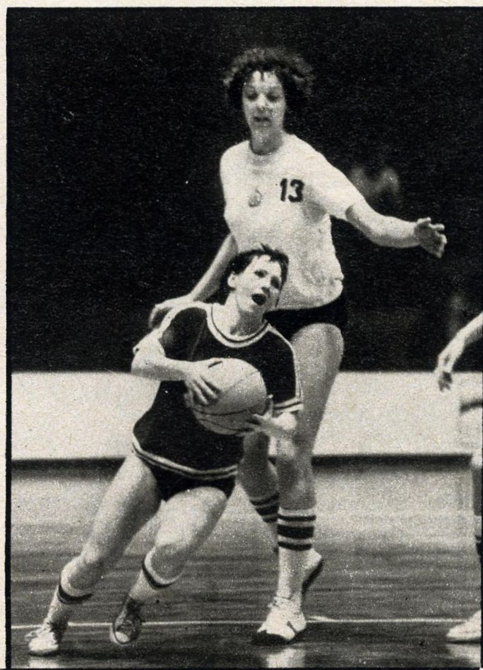
„Ani sebelepší baterie testových vyšetření v komfortním hotelovém prostředí nenahradí častý styk s kolektivem. Ověřil jsem si, že se skládá z docela normálních děvčat, odlišných jen tím, že jsou vystaveny většímu fyzickému a psychickému tlaku a mají méně volného času. Namyšlenost je spíš výjimkou. Před dvěma roky trpěla některá děvčata chronickými potížemi předstartovního stavu, našel jsem typy, u nichž bylo nutno zvýšit sebedůvěru. Snažíme se vytvořit partu, která se bude dobře snášet. Čím víc budou děvčata o sobě i o druhých vědět, tím blíž k sobě budou mít. Navenek se někdy tváří, že všechno přezírají, ale přesvědčil jsem se, že dokáží brát věci seriózně. Těší mě, když se u nás doma večer ozve zvonek a přede dveřmi stojí dvě hráčky — šly se projít, tak se zastavily na kus řeči..."

Celý tým, tj. nejen hráčky, ale také trenér, funkcionáři, lékař, masér a psycholog, zodpovídá za to, aby pohoda a především herní forma kulminovaly právě v době olympijského turnaje. Jak už bylo řečeno, před loňským mistrovstvím světa se to nepodařilo. A nebyl to ojedinělý případ.

„Vyladění formy je velký problém," přiznává J. Drásal. **„Velmi často o tom mluvíme na seminářích. Nejde totiž jen o aklimatizaci, stejně důležitá je úprava tréninku těsně před soutěží. Proto jsme se rozhodli, že obsah posledního soustředění zregulujeme podle situace, možná individuálně pro každou hráčku. Chci ovšem upozornit, že žádný návod nebo šablona neexistují!"**

Montreal zhodnotí, co se udělalo dobře a na co se příště ještě víc soustředit. Montreal našich představ by měl čs. ženskému basketbalu zatleskat.

MILAN MACHO

Někdy se tvrdí, že košíková není pro malé. Ivana Kořínková (160 cm), unikající bratislavské Hrebíčkové potvrzuje opak

Snímky: J. SKÁLA, J. PEKÁREK a P. Pospíšil

DÁLKY

JARMILA NYGRÝNOVÁ
Rudá hvězda PRAHA

Ví, co jsou to dálky, protože už sjezdila hezký kus světa. S vůní dálek si občas přiveze domů i lesklý kousek kovu. Ten už několikrát dostala za dálku změřenou od okraje odrazového prkna k poslední stopě otisku v sypkém žlutém písku.

Sjezdila už hezký kus světa, a přesto jí třeba vzdálenost z Prahy do Paříže nepřipadá tak veliká, jako vzdálenost šesti metrů čtyřiaosmdesáti centimetrů opsaná obloukem nad doskočištěm. Tak veliký oblouk opsala před šesti léty světová rekordmanka Haide Rosendahlová. Sedmadvacet centimetrů dělí Jarmilu Nygrýnovou od světového rekordu. Skočila už sice 666 centimetrů a bylo to jen osmnáct centimetrů ke světovému a pouhý centimetr k československému rekordu Evy Šuranové, ale tenhle výkon jí odvál neregulérní vítr.

Rodačka z Blovic u Plzně je hezká — to potvrdí každý muž, mladá — to potvrdí rodný list, vzdělaná — to potvrdí čerstvý diplom z pedagogické fakulty. A patří mezi elitu světových dálkařek. To už mnohokrát potvrdila sama. Je juniorskou mistryní Evropy z roku 1970, akademickou mistryní světa z loňska, má dvě stříbrné medaile z halových mistrovství Evropy. Tu poslední letos v Mnichově dostala za svůj absolutně nejlepší regulérní výkon 657 centimetrů. V hale vítr nefouká a nemůže Jarmilu okrádat.

Málokterá světová dálkařka může říci: Nygrýnová mě nikdy neporazila. Vedle medailí má Jarmila i spoustu cenných skalpů. Zdolala Rumunku Viscopoleanovou, Alfejevovou ze SSSR, Voigtovou z NDR, Švýcarku Antenenovou, Kubánku Garbeyovou, Maďarku Bruzsenyákovou . . . Dlouho nemohla porazit československou rekordmanku Šuranovou. Poprvé se jí to podařilo až v roce 1974 a od té doby to už několikrát zopakovala.

Jen jedinou paní dálkařku neporazila. „A už nikdy neporazím," říká Jarmila, ale v té větě není ani stopa malomyslnosti. Porazit už ji nemůže, protože světová rekordmanka Rosendahlová už skončila.

V létě ji čeká daleká cesta za moře. V kanadském Montrealu bude bojovat na své druhé olympiádě. Je to pořádná dálka, tam za moře. Ale s tou si Jarmila určitě nebude zatěžovat hlavu. Bude myslet na dálku odměřenou pásmem od konce odrazového prkna k poslední stopě otisku v sypkém žlutém písku. Kolik bude třeba na medaili? 670 centimetrů? 675 centimetrů? Nebo víc? Kdo ví. Ani ona to nemůže vědět. Ví však, že medaile si rozeberou tři závodnice, které skočí nejdál. Chce se o to pokusit taky.

JIŘÍ LACINA

Snímek: DALIBOR RICHTER

PŘEDSTAVUJEME